

NOTA VAN TOELICHTING

I Algemeen

1. Inleiding

Het Verzamelbesluit Omgevingswet IenW milieu 2025 bevat wijzigingen van het Besluit activiteiten leefomgeving (hierna: Bal), het Besluit bouwwerken leefomgeving (hierna: Bbl), het Besluit kwaliteit leefomgeving (hierna: Bkl), het Omgevingsbesluit (hierna: Ob), het Asbestverwijderingsbesluit 2005, het Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (hierna: Babw) en het Besluit veiligheidsregio's (hierna: Bvr). Het verzamelbesluit bevat beleidsinhoudelijke en technische wijzigingen. Hieronder worden de beleidsinhoudelijke wijzigingen besproken. Technische wijzigingen worden toegelicht in de artikelsgewijze toelichting.

2. Wijzigingen

2.1 Waterstof als brandstof [artikelen 3.5, 4.1292, 4.1293, 4.1294, 4.1303, tabel 4.1303, tabel 4.1304, tabel 4.1307, tabel 4.1308, artikelen 4.1312, 4.1326 en 4.1327 van het Bal]

De wijzigingen in het Bal zien onder meer op het reguleren van het stoken van waterstof. Met dit verzamelbesluit zijn algemene regels gesteld aan het verbranden van waterstof, aangezien de verwachting is dat dit steeds vaker voor zal komen. Van belang hierbij is dat de uitstoot van stikstofoxiden (NOx) niet toeneemt ten opzichte van de situatie waarbij aardgas wordt gestookt in de installatie. Door de regels voor het stoken van waterstof, zoals emissiegrenswaarden, algemeen verbindend te maken is het niet meer nodig om deze op te nemen in een vergunning. De vergunningplicht voor het verbranden van waterstof voor installaties vanaf 100 kW komt met deze wijziging dan ook te vervallen en is vervangen door een meldplicht. Verder is een keuringsplicht ingevoerd voor waterstof gestookte installaties. Daarnaast is de keuringsfrequentie voor alle kleine en middelgrote stookinstallaties die minder dan 500 uur per jaar in bedrijf zijn en geen waterstof verbranden, gelijkgetrokken.

Ten opzichte van aardgas heeft waterstof een hogere vlamtemperatuur, waardoor de NOx-uitstoot toe zou kunnen nemen. Voor de meeste stookinstallaties zijn daarom in de algemene regels emissiegrenswaarden voor NOx opgenomen bij het verbranden van waterstof. Dit betreft ook het verbranden van waterstof met andere brandstoffen, zoals aardgas. In dit verzamelbesluit zijn emissiegrenswaarden voor NOx opgenomen voor installaties van 100kW-1.000kW die waterstof stoken. Uit het rapport Waterstofverbranding en stikstofemissie van TNO van 14 april 2023 blijkt dat door het rookgas in de installatie te recyclen de verbrandingstemperatuur en daarmee de NOx-uitstoot naar beneden gebracht kan worden.

Tot de inwerkingtreding van dit verzamelbesluit gold dat bij niet-standaard brandstoffen een vergunning moest worden aangevraagd bij het bevoegd gezag. De emissiegrenswaarden en andere eisen volgden voor stookinstallaties vanaf 1 MW uit paragraaf 4.127 van het Bal. In deze paragraaf was geen keuringsplicht opgenomen. In de vergunning kon het bevoegd gezag een keuringsplicht voorschrijven. Waterstof was tot dit verzamelbesluit een niet-standaard brandstof en viel onder bovengenoemd regime. Voor de standaard brandstoffen, zoals aardgas, zijn in algemene regels keuringen voor stookinstallaties voorgeschreven. De keuringen beogen veilig functioneren, optimale verbranding en energiezuinigheid van de stookinstallatie inclusief

de rookgasafvoer. Om de kwaliteit van de keuringen te borgen is het SCIOS-certificatiesysteem opgezet. Alleen de door stichting SCIOS gecertificeerde bedrijven mogen dergelijke keuringen uitvoeren.

Nederland wil in 2050 klimaatneutraal zijn, waardoor het aantal installaties dat waterstof zal gaan stoken naar verwachting meer standaard wordt. Het kan gaan om een aanzienlijk aantal installaties met bijbehorende toename in administratieve en bestuurlijke lasten voor de vergunningaanvragen. Wanneer in 10% van de aardgas gestookte installaties op waterstof gestookt gaat worden, zullen circa 8.600 vergunningen verleend moeten worden.

Stichting SCIOS heeft signalen ontvangen van inspecteurs dat op locatie waterstof wordt bijgemengd met aardgas en verbrand in stookinstallaties. Tot dit verzamelbesluit vielen de installaties die waterstof bijmengen niet onder het certificatiesysteem van stichting SCIOS. Een keuring door een inspecteur die de specifieke eigenschappen van waterstof en de specifieke consequenties voor de stookinstallatie kent, is een vereiste om veilig functioneren, optimale verbranding en energiezuinigheid te waarborgen. Aandachtspunten zijn dan bijvoorbeeld gevaarlijke situaties met niet-gasdichte leidingen of verkeerd afgestelde stookinstallaties. Tot dit verzamelbesluit bestonden geen keuringsvoorschriften voor stookinstallaties die geheel of gedeeltelijk op waterstof worden gestookt.

Uit het oogpunt van veiligheid, lasten en luchtkwaliteit is met dit verzamelbesluit waterstof als standaard brandstof aangemerkt. Voor standaard brandstoffen geldt dat de verbrandingsemissies bekend zijn en de brandstof veelvuldig wordt toegepast. Door deze wijziging is de vergunningplicht omgezet in een meldplicht. Daarnaast zijn met onderhavige wijzigingen eisen in algemene regels opgenomen voor het verbranden van waterstof. Parallel met de voorbereiding van dit verzamelbesluit zal stichting SCIOS-keuringsvoorschriften opstellen voor installaties waarin waterstof wordt verbrand.

Naar aanleiding van de evaluatie¹ van het Besluit emissie-eisen middelgrote stookinstallaties milieubeheer (hierna: Bems) in 2013 is er een keuring voor noodvoorzieningen die minder dan 500 uur in bedrijf zijn, opgenomen in het Activiteitenbesluit milieubeheer. Aan de Tweede Kamer is vervolgens in 2017 toegezegd om in de aanloop naar 2025 te kijken of het systeem van keuringen nog in balans is.² Hier is in 2022 naar gekeken. Op aangeven van de sector is specifiek gekeken naar de keuringsfrequentie. Partijen geven aan dat het voor de veiligheid en betrouwbaarheid goed is dat de noodinstallaties periodiek worden gekeurd. Aan de andere kant wordt ook aangegeven dat voorgeschreven keuringen voor een economische belasting zorgen van ca. € 2.000.000 per jaar. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om noodaggregaten en pompsets van sprinklerinstallaties die op vloeibare brandstoffen worden gestookt. Met name voor installaties vanaf 100 kW is een keuringsfrequentie eens per twee jaar gezien de beperkte veiligheidsrisico's, emissies en brandstofverbruik en in verhouding tot de kosten, aan de hoge kant. Voor alle gasgestookte installaties, waar de veiligheidsrisico's groter zijn, geldt ongeacht de bedrijfstijd een keuringsfrequentie eens per vier jaar. Daarom is met dit verzamelbesluit de keuringsfrequentie voor noodvoorzieningen (exclusief die waterstof verbranden) die minder dan 500 uur in bedrijf zijn, gelijkgetrokken. Hiervoor geldt een keuringsfrequentie eens per vier jaar. Vanwege hogere veiligheidsrisico's bij het verbranden van waterstof ten opzichte van aardgas zijn

¹ Bijlage bij Kamerstukken II 2012/13, 29383, nr. 211, [Informatie over Bijlage 231228 | Overheid.nl > Officiële bekendmakingen \(officielebekendmakingen.nl\)](#).

² Aangangsel Handelingen II 2016/17, nr. 2509 [Antwoord op vragen van het lid Bisschop over de keuringsplicht voor noodstroomaggregaten | Tweede Kamer der Staten-Generaal](#).

installaties die waterstof verbranden ondergebracht bij de hogere keuringsfrequentie. Hiervoor geldt een keuring eens per twee jaar. Aangezien een waterstofvlam met het oog niet waarneembaar is en waterstof sneller ontbrandt dan aardgas zijn de risico's groter dan bij aardgas stook.

Algemene regels verbranden van waterstof

Met dit verzamelbesluit is waterstof toegevoegd aan de lijst met standaard brandstoffen. Hierdoor zijn de algemene eisen uit het Bal voor stookinstallaties die standaard brandstoffen stoken van toepassing op installaties die waterstof verbranden. Als gevolg hiervan vervalt de vergunningplicht voor het verbranden van waterstof in installaties van 100 kW tot 50 MW. Deze is vervangen door een meldplicht, zodat er bij het bevoegd gezag wel zicht blijft op waterstof gestookte installaties. Voor ketels met een nominaal thermisch ingangsvermogen < 0,4 MW gelden vanaf 26 september 2018 de eisen uit een Europese verordening³, onder de Ecodesign richtlijn⁴.

Het aanwijzen van waterstof als standaard brandstof vraagt om enkele aanpassingen van het Bal, zodat eisen die eerst opgenomen konden worden middels de vergunning nu uit algemene regels volgen. In dit verzamelbesluit zijn daarom emissiegrenswaarden opgenomen voor stikstofoxiden. Deze zijn gelijkwaardig aan de eisen van stikstofoxide bij aardgasgestookte installaties. Dit om te voorkomen dat het vervangen van aardgas door waterstof in een stookinstallatie zorgt voor een toename van de uitstoot van stikstofoxiden. Uit onderzoek van TNO⁵ blijkt dat door de hogere vlamstabiliteit van een waterstofvlam er door een veel hoger rookgasrecirculatie niveau in principe eenzelfde NOx-emissieconcentratieniveau kan worden gerealiseerd als bij aardgas stook. Door de mengregel in artikel 4.1322 van het Bal gelden de wijzigingen ook voor gedeeltelijke vervanging van de gebruikte brandstof(fen), zoals aardgas, door waterstof.

Verder is een keuringsplicht ingevoerd voor waterstof gestookte installaties. Hierdoor moet de installatie binnen zes weken nadat deze in bedrijf is genomen (of onder deze regelgeving is komen te vallen) worden gekeurd. Vervolgens moeten installaties die waterstof verbranden eens in de twee jaar worden gekeurd. De eerste inspectie wordt uitgevoerd door een hooggekwalificeerde SCIOS inspecteur die de noodzakelijke aspecten vastlegt die bij vervolg inspecties gecontroleerd moeten worden. De keuringsplicht beoogt geen verhoging van de keuringsfrequentie voor zover het situaties betreft waar in het bestaande aardgasnet dat valt onder de Regeling Gaskwaliteit kleine hoeveelheden waterstof zijn bijgemengd.

Gelijktrekken keuringsplicht installaties onder de 500-uursregeling

De keuringsfrequentie voor alle kleine en middelgrote stookinstallaties die minder dan 500 uur per jaar in bedrijf zijn en geen waterstof verbranden is gelijkgetrokken. Hiermee is de keuringsfrequentie van deze installaties eens per vier jaar. Voor noodinstallaties die waterstof verbranden is dit, vanwege een hoger risico, eens per twee jaar.

2.2 Emissie- en monitoringseisen benzeen en PAK bij asfaltcentrales [artikelen 4.127, 4.129, 4.130, en 4.131 van het Bal]

³ Verordening (EU) nr. 813/2013 van de Commissie van 2 augustus 2013 tot uitvoering van Richtlijn 2009/125/EG van het Europees Parlement en de Raad wat eisen inzake ecologisch ontwerp voor ruimteverwarmingstoestellen en combinatieverwarmingstoestellen betreft (PbEU 2013, L 239/136).

⁴ Richtlijn (EG) nr. 2009/125/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het vaststellen van eisen inzake ecologisch ontwerp voor energiegerelateerde producten (PbEU 2009, L 285/10).

⁵ Waterstofverbranding en stikstofemissie, TNO 2023 R10343, 14 april 2023.

De afgelopen jaren is uitgebreid over de emissies van benzeen en Polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK) van asfaltcentrales gecommuniceerd met de stakeholders. De stakeholders betreffen asfaltcentrales, Bouwend Nederland/VBW Asphalt en omgevingsdiensten en gemeenten. De Tweede Kamer is geïnformeerd over de emissies van benzeen en PAK bij asfaltcentrales en over de acties die de betreffende bevoegde gezagen hebben genomen naar aanleiding van de uitstoot bij asfaltcentrales en daarna over de stand van zaken met betrekking tot de asfaltcentrales.⁶ Omdat er ook veel helpdeskvragen bij Informatiepunt Omgevingswet (IPL0) zijn geweest over het monitoren van PAK, is ervoor gekozen om ook naar de monitoringsvoorschriften in paragraaf 4.7 voor asfaltcentrales te kijken. Aangezien inmiddels bekend is dat benzeen vrijkomt bij asfaltcentrales, is het logischer dat deze emissie-eis genoemd staat bij de paragraaf asfaltcentrales. Dit heeft geleid tot het toevoegen van een emissie-eis voor benzeen voor asfaltcentrales, een aangepaste meetverplichting voor PAK en benzeen, een verduidelijking van welke PAK gemeten moeten worden en een aanpassing in de meetfrequentie en de meetduur.

2.3 Stofbestrijding bij puinbrekers [artikelen 4.313, 4.314 en 4.315, eerste lid, van het Bal en artikel 7.41 van het Bbl]

Het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat is sinds 2021 in gesprek met de Branchevereniging Breken en Sorteren (BRBS) over de voorschriften die gaan over het voorkomen van stofemissies bij stationaire en mobiele puinbrekers. In opdracht van het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat is in 2023 een onderzoek uitgevoerd naar maatregelen bij mobiele puinbrekers.⁷ Hieruit blijkt dat besproeiingsmaatregelen gebruikelijk zijn bij mobiele puinbrekers. Benatting van steen lijkt de meest doelmatige methode van stofbestrijding bij puinbrekers en wordt beschouwd als beste, beschikbare techniek. In het Bal staat voor puinbrekers die onder het Bal vallen een eis tot gesloten bewerking. Deze eis tot gesloten bewerking voor deze puinbrekers wordt met het huidige besluit geschrapt en vervangen door de eis dat doelmatige stofbestrijding moet worden toegepast, zoals effectieve benatting. De eisen voor stofemissie van mobiele puinbrekers op slooplocaties die onder het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) vallen, zijn minder streng dan de eisen aan puinbrekers die onder het Bal vallen. Deze eisen dienen te worden aangescherpt om recht te doen aan de schadelijkheid van het stof. Bij het breken van puin komt respirabel kristalijn silicastof vrij en dit staat sinds 19 mei 2021 op de ZZS-lijst van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM). Mobiele puinbrekers die onder het Bbl vallen worden daarbij vaak ingezet dicht in de buurt van woonlocaties waar veel burgers wonen. Ook voor puinbrekers die onder het Bal vallen, zal in dit besluit de eis van doelmatige stofbestrijding worden voorgeschreven, zoals effectieve benatting. Met dit wijzigingsbesluit worden de maatregelen voor stofbestrijding voor puinbrekers die onder het Bal en het Bbl vallen daarmee gelijkgetrokken.

2.4 Inwerkingtreding wijzigingen in de 'luchtmodule' [artikelen 4.202a, 4.232a, 4.287a,

⁶ Zie hiervoor onder meer de brief aan de Tweede Kamer van de Staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat 17 juli 2023 waarin de kamer wordt geïnformeerd over de stand van zaken met betrekking tot de asfaltcentrales ([Kamerbrief over stand van zaken asfaltcentrales | Kamerstuk | Rijksoverheid.nl](#)) en de brief van de Staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat van 7 juli 2022 waarin de kamer wordt geïnformeerd over de emissies van benzeen en Polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK's) bij asfaltcentrales en over de acties die de betreffende bevoegde gezagen hebben genomen naar aanleiding van de uitstoot bij asfaltcentrales ([Kamerbrief over stand van zaken asfaltcentrales | Kamerstuk | Rijksoverheid.nl](#)).

⁷ Rapport "Onderzoek maatregelen bij mobiele puinbrekers, stofemissies", Witteveen+Bos, 7 juni 2023.

4.661c, eerste en tweede lid, en 5.38b, eerste en tweede lid, van het Bal]

Er wordt een vaste datum gesteld voor de inwerkingtreding van de aanpassing van de emissiegrenswaarden voor biomassaketels en de emissiegrenswaarden in paragraaf 5.4.4 van het Bal, de zogenaamde luchtmodule, voor bestaande installaties.

Voor het inwerkingtreden van de wijzigingen in de luchtmodule staat momenteel, voor de emissiegrenswaarden van bestaande installaties, een termijn van vier jaar na inwerkingtreding van het Bal. Doordat de inwerkingtreding van het Bal meerdere keren is uitgesteld verschuift automatisch de inwerkingtreding van dit onderdeel naar achteren. Om duidelijkheid te geven aan de sector en ter verbetering van de luchtkwaliteit⁸ wordt met deze wijziging voor een vaste inwerkingtredingsdatum gekozen.

2.5 Vervallen fasering basisgeluidemissie en aanpassing verkeersintensiteit [artikel 11.46, derde lid, respectievelijk artikelen 3.26, onder a, 5.78, eerste lid, onder c, 5.78i, eerste lid, onder a, 5.78ae, eerste lid, onder a, en 7.10a, eerste lid]

Rijk, Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) en Unie van Waterschappen (UvW) hebben nadere bestuurlijke afspraken gemaakt over de invoering van de basisgeluidemissie (BGE): het stelsel voor monitoring van de geluidontwikkeling op gemeentewegen, waterschapswegen en lokale spoorwegen zonder geluidproductieplafonds. Dat leidt ertoe dat – in afwijking van de eerdere tekst van artikel 11.46, derde lid, onder a, van het Bkl – het basisjaar van de BGE voor al deze (spoor)wegen uiterlijk 2026 wordt. Daarmee vervalt ook de eerder in dat artikellid voorziene invoering van de BGE in twee fasen (eerst voor drukkeren wegen en pas later voor minder drukke wegen).

Verder is uit geluidmetingen gebleken dat het noodzakelijk was om de emissiekentallen voor voertuigemissies voor wegverkeerslawaai te actualiseren. De werkelijke geluidemissie bij wegen met een maximumsnelheid lager dan 70 km/u bleek in de meeste gevallen namelijk lager te liggen dan waarvan eerder werd uitgegaan. In 2022 heeft dat al geleid tot aanpassing van de emissiekentallen in bijlage IVE van de Omgevingsregeling. In samenhang daarmee is onderzocht welke consequenties dit kan hebben voor de BGE, meer concreet voor de minimale verkeersintensiteit van wegen waarvoor de BGE moet worden bepaald. Met een verhoging van deze intensiteit naar 2.500 motorvoertuigen per etmaal wordt in het algemeen een gelijkwaardig beschermingsniveau voor omwonenden geboden als met de oorspronkelijke intensiteit van 1.000, uitgaande van de emissiekentallen van voor de wijziging van de Omgevingsregeling.

De geactualiseerde emissiekentallen werken ook door in de instructieregels van het Bkl over het geluid door wegen (paragraaf 5.1.4.2a). Ook bij besluitvorming over aanleg of wijziging van wegen en bij besluitvorming over het toelaten van geluidgevoelige gebouwen nabij die wegen werd het toepassingsbereik van de instructieregels afgebakend met een verkeersintensiteit van 1.000 motorvoertuigen per etmaal als ondergrens. Ook die verkeersintensiteit wordt aangepast naar 2.500 motorvoertuigen per etmaal.

2.6 Terugsaneerwaarde decentrale infrastructuur [artikelen 12.12, 12.13 en artikel 12.13a]

Met het oog op de bescherming van de gezondheid wordt de zogenaamde 'terugsaneerwaarde' voor de verplichte sanering van een gemeenteweg, een lokale spoorweg, een waterschapsweg of een provinciale weg met 5 dB verlaagd. Daarmee wordt de terugsaneerwaarde voor de verplichte sanering gelijk getrokken met de bestaande terugsaneerwaarde voor de vrijwillige sanering. Dit leidt er concreet toe dat ook bij de verplichte sanering na de afweging voor het treffen van geluidbeperkende

⁸ In het Schone Lucht Akkoord is afgesproken om te streven naar 50% gezondheidswinst in 2030 uit binnenlandse bronnen ten opzichte van 2016.

maatregelen – d.w.z. bron- of overdrachtsmaatregelen – in meer situaties onderzoek zal moeten worden gedaan naar het treffen van aanvullende maatregelen in de vorm van gevelisolatie. Hiermee wordt beter geborgd dat voor de betreffende geluidgevoelige gebouwen wordt voldaan aan de binnenwaarde.

Het verlagen van de terugsaneerwaarde zal in voorkomende gevallen dus leiden tot het treffen van meer maatregelen aan een woning. Voor de volledigheid wordt vermeld dat het niet leidt tot het saneren van meer woningen. De criteria op grond waarvan wordt bepaald of een woning voor sanering in aanmerking komt, veranderen niet.

Tevens wordt met de toevoeging van een nieuw tweede lid aan de artikelen 12.12 en 12.13 voor de infrastructuur van gemeenten en waterschappen verduidelijkt dat de situatie bij de start van de monitoring van de basisgeluidemissie (BGE) als vertrekpunt dient voor de beperking van het geluid bij de sanering.

2.7 Gifwolkaandachtsgebied [artikel 5.12 van het Bkl]

Met de wijziging van artikel 5.12 van het Bkl wordt een nieuwe omschrijving van het begrip gifwolkaandachtsgebied geïntroduceerd. Tot dusver werd het gifwolkaandachtsgebied begrensd door de afstand waarop personen binnenshuis worden blootgesteld aan een bepaalde bij ministeriële regeling vastgestelde concentratie gevaarlijke stof met giftige eigenschappen gedurende een bij die regeling vastgestelde periode. In plaats van een begrenzing gebaseerd op de concentratie van een gevaarlijke stof, is ervoor gekozen het gifwolkaandachtsgebied te begrenzen door een afstand die gebaseerd is op de dosis van een giftige stof. Het RIVM heeft in deze zin geadviseerd op basis van een voorstel dat door vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, de VNG, het IPO, de veiligheidsregio's en de GGD GHOR is ontwikkeld. Met deze wijziging wordt uitvoering gegeven aan de brief van de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat aan de Tweede Kamer van 17 juli 2023 waarin deze wijziging is aangekondigd.

2.8 Toezicht verwijderen asbest [artikelen 7 en 8 Asbestverwijderingsbesluit 2005 en artikel 7.21 van het Bbl]

Het Bbl en het Asbestverwijderingsbesluit 2005 worden gewijzigd om beter toezicht mogelijk te maken. Bedrijven die asbest verwijderen moeten voldoen aan het Arbeidsomstandighedenbesluit en hierop wordt toezicht gehouden door de Nederlandse Arbeidsinspectie. Omgevingsdiensten houden ook toezicht op de verwijdering van asbest door bedrijven, maar in het Bbl en het Asbestverwijderingsbesluit 2005 is als normadressant voor deze bedrijfsmatige verwijdering alleen de opdrachtgever benoemd. Dit betekent dat wanneer een omgevingsdienst constateert dat de aannemer een voorschrift overtreedt, hij daar alleen de opdrachtgever op kan aanspreken. Om handhavend te kunnen optreden naar de aannemer, moet de zaak worden overgedragen aan de Nederlandse Arbeidsinspectie. De wijziging beoogt om ook de omgevingsdiensten de mogelijkheid te geven toezicht uit te oefenen op het bedrijf dat de verwijdering van asbest uitvoert. Hiermee ontstaat geen nieuwe toezichtstaak, maar wordt het bestaande toezicht gefaciliteerd. In het Bbl en het Asbestverwijderingsbesluit 2005 zijn enkele bepalingen omtrent de uitvoering van de verwijdering van asbest opgenomen, die zich beperken tot het niet in het kader van beroep of bedrijf verwijderen van asbest. Door deze beperking gelden die bepalingen alleen voor particulieren die bepaalde toepassingen van asbest onder voorwaarden zelf mogen verwijderen. Door het schrappen van deze beperking, gelden de betreffende bepalingen ook voor bedrijven die asbest verwijderen. Daarnaast worden de bepalingen aangevuld met enkele basale bepalingen voor het zorgvuldig verwijderen van asbest die nodig zijn om effectief toezicht uit te kunnen oefenen. Deze houden in dat de verspreiding van asbest zoveel mogelijk moet worden voorkomen en dat geen resten asbest achterblijven.

3. Verhouding hoger recht

De grondslag voor de meeste onderdelen van dit verzamelbesluit is de Omgevingswet, inclusief de inmiddels vastgestelde aanvullingen en wijzigingen daarvan. Enkele onderdelen vinden hun grondslag in andere wetten. Het gaat om de Wegenverkeerswet 1994, de Wet milieubeheer en de Wet op de veiligheidsregio's.

4. Gevolgen voor bedrijven, bevoegde gezagen en milieueffecten

Voor zover dit verzamelbesluit betrekking heeft op redactionele wijzigingen en herstel van technische omissies zijn daaraan geen administratieve of bestuurlijke lasten verbonden. Dit geldt eveneens voor reparaties die zorgen voor continuering van de situatie zoals die was voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet.

Voor enkele wijzigingen wordt hieronder nader ingegaan op de gevolgen van dit verzamelbesluit voor het milieu, de regeldruk voor bedrijven en de bestuurlijke lasten van bevoegde gezagen. Uit de beoordeling blijkt dat de regeldrukeffecten van de verschillende wijzigingen relatief beperkt zijn.

4.1. Gevolgen waterstof als brandstof (paragraaf 2.1)

4.1.1. Milieueffecten waterstof als brandstof

De verwachting is dat dit verzamelbesluit een positief effect zal hebben op het milieu en de menselijke gezondheid, doordat het tracht te voorkomen dat door het verbranden van waterstof de uitstoot van stikstofoxiden toeneemt. Ten opzichte van een situatie waarin de regelgeving niet is aangepast, is het verwachte effect daarom positief. Voor het inschatten van het effect dient een inschatting gemaakt te worden van het aantal stookinstallaties op waterstof. Hierbij dient de kanttekening geplaatst te worden dat op de weg naar klimaatneutraal in 2050 er concurrerende verwarmingstechnieken toegepast kunnen worden. Hierbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan warmtepompen. Hierdoor is op dit moment niet duidelijk hoeveel waterstof gestookte installaties er zullen komen. In dit kader is van belang dat nog discussie is over het beschikbaar komen, en zo ja in welke omvang, van een landelijk netwerk voor het transport voor waterstof. Als dit netwerk groot wordt uitgevoerd, zullen veel meer installaties kunnen overschakelen op waterstof. Ondergenoemde inschatting van het aantal waterstofinstallaties, is daarom uitgevoerd op basis van de momenteel best beschikbare informatie. Aangenomen wordt dat 10 procent van de aardgasgestookte installaties overgaan naar waterstofstook. Dit betreft circa 5.200 installaties. Doordat er met deze wijziging ook emissiegrenswaarden voor installaties beneden de 1000 kW zijn gesteld, wordt een potentiële toename in de NO_x-emissie van maximaal 0,5 kton voorkomen. Van het aanpassen van de keuringsfrequenties wordt een verwaarloosbaar milieueffect verwacht.

4.1.2 Regeldrukeffecten waterstof als brandstof

Waterstof als brandstof: nieuwe installaties en bijmenging

In het kader van de energietransitie zullen aardgasgestookte verbrandingsinstallaties gedeeltelijk worden vervangen door stookinstallaties op waterstof. Voor middelgrote stookinstallaties veranderen de emissiegrenswaarden niet. Daarom zijn er voor deze stookinstallaties geen financiële effecten. De verwachting is dat er voor nieuwe kleine stookinstallaties die waterstof verbranden (stookinstallaties kleiner dan 100 kW) geen meerkosten zijn, omdat deze zo ontworpen kunnen worden dat ze voldoen aan de emissiegrenswaarden in dit verzamelbesluit. Het aantal bestaande kleine installaties die

al op waterstof zijn overgestapt, is heel beperkt en voor zover bekend voldoen de gerealiseerde projecten aan de emissiegrenswaarden die nu zijn opgenomen.

De nalevingskosten zullen door de wijziging afnemen doordat er in plaats van een vergunningaanvraag alleen een melding gedaan moet worden. De kosten voor een vergunningaanvraag bedragen gemiddeld € 6.800 per vergunningaanvraag. De kosten voor een melding zullen op maximaal 20% van dit bedrag liggen. Voor 8.600 installaties betekent dit een vermindering van de eenmalige kosten van circa € 47.000.000 verdeeld over de periode tot 2050.

Installaties die waterstof verbranden: keuring eens per twee jaar

Nieuw is dat waterstofgestookte installaties op grond van de algemene regels gekeurd moeten worden, terwijl dit voorheen werd geregeld via de vergunning. Door de hogere risico's bij het gebruik van waterstof ten opzichte van aardgas geldt een tweejaarlijkse keuringsplicht. Een periodieke keuring van een stookinstallatie kost circa € 500. Dit betekent dat de jaarlijkse kosten van de keuring ten opzichte van de huidige situatie met aardgas stook tot 2050 zal toenemen van € 1.100.000 naar € 2.200.000.

Noodvoorzieningen (exclusief waterstof): keuring wijzigt naar eens per vier jaar

Naar aanleiding van de evaluatie van het Besluit emissie-eisen middelgrote stookinstallaties milieubeheer (Bems) in 2013 is er een keuring voor noodvoorzieningen die minder dan 500 uur in bedrijf zijn opgenomen in het Activiteitenbesluit milieubeheer. Aan de Tweede Kamer is in 2017 toegezegd om in de aanloop naar 2025 te kijken of het systeem van keuringen nog in balans is. In 2022 is op aangegeven van de sector specifiek gekeken naar de keuringsfrequentie. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om noodaggregaten en pompsets van sprinkler installaties die op vloeibare brandstoffen worden gestookt. Met name voor installaties vanaf 100 kW is de frequentie van eens per twee jaar gezien de beperkte veiligheidsrisico's, emissies en brandstofverbruik en in verhouding tot de kosten, aan de hoge kant. Deze keuringsfrequentie is hoog ten opzichte van de keuringstermijn van één keer per vier jaar die geldt voor alle gasgestookte installaties ongeacht de bedrijfstijd. Daarom is met deze wijziging de keuringsfrequentie voor noodvoorzieningen (excl. die waterstof verbranden) die minder dan 500 uur in bedrijf zijn gelijk getrokken. Hierdoor geldt een keuringsfrequentie van eens per vier jaar. Volgens de gegevens in het keuringsafmeldsysteem van SCIOS gaat om circa 1.200 installaties. Dit is waarschijnlijk een onderschatting, omdat de Federatie Veilig Nederland aangeeft dat het om circa 1.500-2.000 brandbluspompsets zou gaan. De jaarlijkse kosten voor de keuring zullen hierdoor minimaal afnemen van € 300.000 naar € 150.000.

Vanwege hogere veiligheidsrisico's bij het verbranden van waterstof ten opzichte van aardgas worden installaties die waterstof verbranden ondergebracht bij de hogere keuringsfrequentie. Hiervoor geldt een keuring eens per twee jaar.

Samenvattend zijn er de volgende regeldrukeffecten voor bedrijven:

- meldingsplicht in plaats van vergunningplicht voor waterstofstook:
verandering eenmalige kosten: - € 47.000.000 verdeeld over de periode tot 2050,
- hogere keuringsfrequentie waterstofgestookte installaties onder algemene regels:
verandering jaarlijkse kosten: oplopend tot € 1.100.000 in 2050 en
- verlagen keuringsfrequentie noodstookvoorzieningen vloeibare brandstoffen:
verandering jaarlijkse kosten: - € 150.000.

4.1.3 Bestuurlijke lasten waterstof als brandstof

De verwachting is dat ook de bestuurlijke lasten voor overheden afnemen vanwege de overgang van een vergunningplicht naar een meldingsplicht. Voor het verlenen van een vergunning voor een waterstofgestookte installatie wordt uitgegaan van twee dagen werk. Voor het beoordelen en administratief verwerken van een melding wordt ingeschat dat dit twee uur werk betreft. De reductie in bestuurlijke lasten wordt met een uurloon van € 54,00/uur daarmee begroot op $8600 \times (16-2) \times 54 = € 6.500.000$ verdeeld over de periode tot 2050.

4.2 Gevolgen emissie- en monitoringseisen benzeen en PAK bij asfaltcentrales (paragraaf 2.2)

4.2.1. Milieueffecten emissie- en monitoringseisen benzeen en PAK bij asfaltcentrales

Dit besluit stelt eisen aan de periodieke monitoring van de emissies van PAKs en benzeen van asfaltcentrales. Beide stoffen staan op de ZZS-lijst van het RIVM waarvan de uitstoot geminimaliseerd dient te worden. Een periodieke monitoring van de uitstoot van deze stoffen is essentieel om te controleren of de uitstoot van de installatie voldoet aan de van toepassing zijnde emissie-eisen. Verhoogde emissies zullen eerder worden opgespoord. Dit zal een positief effect hebben op het milieu.

4.2.2. Regeldrukeffecten emissie- en monitoringseisen benzeen en PAK bij asfaltcentrales

Voor asfaltcentrales golden reeds monitoringsverplichtingen voor het meten van deze componenten. PAKs dienden éénmalig gemeten te worden. Voor benzeen volgde het monitoringsregime uit een berekening van de storingsfactor. Afhankelijk van hoe groot de storingsemissie is, valt een centrale in een licht monitoringsregime of in een zwaar monitoringsregime. In dit verzamelbesluit is een meetfrequentie van één keer per jaar voorgeschreven voor PAKs en benzeen. Voor benzeen komt dit overeen met het één na zwaarste monitoringsregime conform de eisen in het BaI. Een gedeelte van de asfaltcentrales heeft op dit moment op grond van vergunningseisen een meetverplichting van twee keer per jaar voor benzeen. Voor deze centrales betekenen de eisen in het verzamelbesluit een versoepeling van de meeteisen voor benzeen. Deze centrales krijgen wel een verplichte jaarlijkse meting van PAKs. Het is mogelijk dat er ook asfaltcentrales zijn waar geen jaarlijkse benzeenmeting is voorgeschreven in de vergunning. Voor deze centrales betekenen de aangepaste meetverplichtingen in dit besluit een verzwaring van de lasten.

Uitgangspunten berekening

De kosten voor een meting van PAK en benzeen worden geschat op € 5.000. Hierin zijn de volgende kosten verwerkt:

- voorbereiding van de meting,
- uitvoering van de meting door 2 meettechnici op één meetdag,
- reistijd op de meetdag,
- in drievoud bemonsteren van zowel PAK als benzeen,
- analysekosten voor de genomen monsters, de blanco's en voor benzeen ook de doorslagmonsters en
- opstellen rapportage.

De extra meting voor PAKs naast de benzeenmeting wordt begroot op € 500,00.

Volgens de hiervoor genoemde kamerbrief van 19 dec 2023 zijn er 27 asfaltcentrales, waarvan er één gesloten is met ingang van dit jaar. In totaal zijn er daarmee 26 asfaltcentrales. Er wordt aangenomen dat een gedeelte van deze centrales reeds een tweejarige meetverplichting heeft voor benzeen en dat een gelijk aantal centrales nog geen jaarlijkse meetverplichtingen heeft voor benzeen. Het netto effect van de aangepaste meetverplichting voor benzeen is daarmee neutraal.

Berekening jaarlijkse kosten

De jaarlijkse extra kosten voor de PAKs meting betekent voor de sector een last van: € 500,00 x 26 = € 13.000= € 10.000.

4.3. Gevolgen eisen stofbestrijding bij puinbrekers (paragraaf 2.3)

4.3.1. Milieueffecten stofbestrijding bij puinbrekers

Dit verzamelbesluit stelt eisen aan de stofbestrijding van puinbrekers. De eis voor stofemissie van mobiele puinbrekers op slooplocaties die onder het Bbl vallen, wordt gelijkgetrokken met de eis voor puinbrekers die onder het Bal vallen: geen visuele stofverspreiding op twee meter van een stofbron. De sloop met mobiele puinbrekers op sloopplaatsen vindt vaak plaats in dichtbevolkt gebied met bewoning dicht bij de puinbreker. Omwonenden zullen relatief snel blootgesteld worden aan de stofverspreiding. Daarbij bestaat het stof bij het breken van steen voor een groot deel uit respirabel kwarts. Beton en veel steensoorten bestaan namelijk uit hoge percentages kwarts. Respirabel kwarts is per 21 mei 2021 aangewezen door het RIVM als Zeer Zorgwekkende Stof. Voor Zeer Zorgwekkende Stoffen geldt dat de uitstoot geminimaliseerd dient te worden. De aanscherping van de stofeis zal zorgen voor minder stofverspreiding in de omgeving van de puinbrekers die onder het Bbl vallen. Dit zorgt voor minder blootstelling van omwonenden aan fijnstof, waarvan een groot gedeelte kwartsstof betreft.

4.3.2. Regeldrukeffecten stofbestrijding bij puinbrekers

Puinbrekers die onder het Bbl vallen

Voor mobiele puinbrekers op sloopplaatsen die onder het Bbl vallen, is de eis van kracht dat er maatregelen moeten worden getroffen om visueel waarneembare stofverspreiding buiten het bouw- en sloopterrein te beperken (artikel 7.19 Bbl). Met dit verzamelbesluit is deze eis aangescherpt tot de eis dat er geen visuele stofverspreiding mag optreden op twee meter van een stofbron. Omdat er reeds een stofeis van kracht is voor deze situatie, is de inschatting dat deze aanscherping in 20 procent van de sloopopdrachten zal leiden tot extra maatregelen. Dit betreft bijvoorbeeld de inzet van een extra vernevelkanon. Omdat bedrijven reeds beschikken over sproei-installaties en vernevelkanonnen wordt ingeschat dat dit in 10 procent van de sloopopdrachten zal leiden tot aanschaf van een extra sproei-installatie of vernevelkanon. Er worden naar schatting van de branche zo'n 500 grotere sloopopdrachten per jaar uitgevoerd.

Uitgangspunten berekening:

In de berekening zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd:

- kosten huur vernevelkanon inclusief tankauto en generator: € 200,00/dag,
- waterverbruik: 40 m³/dag,
- duur sloopwerkzaamheden met puinbreken: 4 weken,
- dieselverbruik: 50 l/dag,
- kosten diesel: € 1,90/l,
- kosten water: € 1,16/m³,
- uurloon technici bediening watersproeiers: € 33,00/uur en

- 1 uur extra bediening per dag.

Extra kosten bij inzet extra vernevelkanon/sproei-installatie:

De extra kosten bij inzet extra vernevelkanon/sproei-installatie bedragen:

- huur stand-alone vernevelkanon: $200 \times 5 \times 4$ € 4.000
- kosten water: € 464,00
- kosten diesel: € 950,00
- kosten uurloon: € 660,00

De totale extra kosten bij inzet extra stand-alone vernevelkanon bedragen € 6.074.

Berekening jaarlijkse kosten

De jaarlijkse extra kosten voor de sector voor extra vernevelkanonnen bedragen $500 \times 0,1 \times 6.074 = € 300.000$. De jaarlijkse extra kosten voor de sector voor extra water en diesel, en personele inzet bij gebruik van eigen vernevelkanonnen bedragen $500 \times (464 + 950 + 660) = € 1.000.000$.

Puinbrekers die onder het Bal vallen

Voor puinbrekers die onder het Bal vallen wordt de mogelijkheid geschapen om ook via andere maatregelen dan gesloten bewerking te voldoen aan de stoffeis. Dit betekent dat bijvoorbeeld ook voldaan kan worden via effectieve benattingsmethoden als beste beschikbare techniek. Dit is reeds de bestaande praktijk bij dergelijke puinbrekers en leidt niet tot extra kosten. Een gesloten ruimte betekent dat het onderdeel van de installatie waar stofemissie vrijkomt in een gesloten ruimte zit, of dat de hele installatie in een volledige overkapping is geplaatst (in pandig). Van de eis tot gesloten bewerking kan het bevoegd gezag afwijken op grond van een maatwerkverzoek. De inschatting is dat in 20 procent van de gevallen het bevoegd gezag niet zal instemmen met een dergelijk maatwerkverzoek. Dit betekent dat in 20 procent van de gevallen een (gedeeltelijke) overkapping zou moeten worden aangebracht. Geschat wordt dat dit in de helft van de gevallen een volledige overkapping met zich mee zou brengen. Zowel voor gedeeltelijke overkappingen als voor volledige overkappingen zal een bouwvergunning moeten worden aangevraagd.

Uitgangspunten berekening:

In de berekening zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd:

- 100 vergunde installaties die onder het Bal vallen,
- aanbrengen volledige overkapping: € 500.000 per overkapping,
- aanbrenging gedeeltelijke omkasting: € 50.000,
- voeren maatwerkprocedure door bedrijf: € 10.000 en
- voeren bouwvergunningprocedure: € 5.000.

Vermeden eenmalige kosten:

De vermeden eenmalige kosten zijn:

- aanbrengen gehele overkappingen: $200 \times 0,1 \times 500.000 = € 10.000.000$,
- aanbrengen gedeeltelijke omkasting: $200 \times 0,1 \times 50.000 = € 1.000.000$,
- aanvraag maatwerkvergunningen: $200 \times 10.000 = € 2.000.000$ en
- aanvraag bouwvergunningen: $200 \times 0,2 \times 5.000 = € 200.000$.

De totale vermeden eenmalige kosten voor de sector zijn € 13.200.000.

Indien er op meerdere plaatsen een gedeeltelijke omkasting moet worden aangebracht bij een puinbreker en/of er stofafzuiging moet plaatsvinden op deze punten, zullen de kosten veel hoger uitvallen.

4.3.3 Bestuurlijke lasten stofbestrijding bij puinbrekers

De bestuurlijke lasten zullen ook dalen doordat er minder vergunningen moeten worden afgegeven. De gemiddelde tijd voor het afgeven van een bouwvergunning voor een overkapping, inclusief inspraak en de incidentele beroepszaak, wordt ingeschat op 4 werkdagen. De bestuurlijke lasten zullen daarmee dalen met: $200 \times 4 \times 8 \times 54 = \text{€ } 400.000$.

4.4 Gevolgen vervallen fasering basisgeluidemissie en aanpassing verkeersintensiteit (paragraaf 2.5)

Alleen gemeenten en waterschappen bepalen een basisgeluidemissie (BGE) en monitoren daarmee het geluid van de wegen in hun beheer en van lokale spoorwegen. Er is daarom alleen sprake van een effect voor de bestuurlijke lasten.

Het wijzigen van het uiterste basisjaar voor de BGE naar 2026 biedt de zogenaamde agglomeratiegemeenten, die op grond van de EU-richtlijn omgevingslawaaai een geluidbelastingkaart en actieplan moeten maken, de mogelijkheid om werk met werk te maken. Voor de agglomeratiegemeenten betekent dat een beperking van de bestuurlijke lasten.

Daarnaast leidt de actualisering van de verkeersintensiteit van 1.000 naar 2.500 motorvoertuigen per etmaal tot een afname van de uitvoeringslasten voor alle gemeenten en waterschappen. Voor wegen met een verkeersintensiteit tussen 1.000 en 2.500 motorvoertuigen per etmaal hoeft immers geen BGE meer te worden bepaald en hoeft de geluidontwikkeling niet meer te worden gemonitord. Daarnaast hoeven voor besluitvorming over aanleg of wijziging van wegen in deze categorie, of voor besluitvorming over het toelaten van geluidgevoelige gebouwen nabij die wegen, de instructieregels over geluid door wegen niet meer verplicht te worden toegepast.

Zoals beschreven in paragraaf 2.5 is bij het actualiseren van de oorspronkelijke ondergrens van 1.000 naar 2.500 motorvoertuigen per etmaal sprake van een gelijkwaardig beschermingsniveau. Deze aanpassing heeft dus geen nadelige milieueffecten.

4.5 Gevolgen terugsaneerwaarde decentrale infrastructuur (paragraaf 2.6)

De artikelen 12.12, 12.13 en 12.13a van het Bkl richten zich tot gemeenten, waterschappen en provincies. Er is daarom alleen sprake van eventuele bestuurlijke lasten.

Met dit besluit wordt de zogenoemde 'terugsaneerwaarde' voor de verplichte sanering van een gemeenteweg, een lokale spoorweg, een waterschapsweg of een provinciale weg verlaagd. Daarmee wordt effectief een groter rendement van saneringsmaatregelen gevraagd. Concreet leidt dat ertoe dat na een afweging over het treffen van geluidbeperkende maatregelen (dat wil zeggen bron- of overdrachtsmaatregelen) in meer situaties onderzoek zal moeten worden gedaan naar het treffen van aanvullende geluidwerende maatregelen (gevelisolatie). Het aantal te saneren geluidgevoelige gebouwen neemt hierdoor niet toe, wel worden die gebouwen beter beschermd tegen verkeerslawaaai van buiten. De verplichting om geluidbeperkende en geluidwerende maatregelen te onderzoeken en te treffen, berust bij het bevoegd gezag van gemeente, waterschap of provincie. Het Rijk financiert de verplichte sanering volledig. De lasten van eventuele gevelisolatie voor burgers of bedrijven zijn nihil. Bovendien staat het

eigenaren van geluidgevoelige gebouwen vrij om desgewenst af te zien van medewerking aan de sanering. Tegelijk komen de baten van de maatregelen ten gunste van de eigenaren en gebruikers van de geluidgevoelige gebouwen die het betreft.

4.6 Gevolgen gifwolkaandachtsgebied (paragraaf 2.7)

Het gifwolkaandachtsgebied kan door de wijziging van het derde lid van artikel 5.12 groter of kleiner worden. Pas wanneer het bevoegd gezag na de wijziging van het derde lid een besluit neemt waarop de instructieregels of beoordelingsregels van het Bkl over aandachtsgebieden van toepassing zijn (met name het omgevingsplan en de omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit of milieubelastende activiteit), moet het bevoegd gezag rekening houden met het groepsrisico binnen het aandachtsgebied zoals dat geldt overeenkomstig het derde lid. Als het gifwolkaandachtsgebied als gevolg van het nieuwe criterium groter wordt, kunnen er meer gebouwen en locaties met een kwetsbare functie of meer minder zelfredzame personen binnen dat gebied aanwezig zijn. Die omstandigheid zal bij het nemen van een besluit betrokken moeten worden.

Gemeenten moeten het tijdelijk deel van het omgevingsplan tijdens de overgangsfase voor het omgevingsplan omzetten in een niet-tijdelijk omgevingsplan. Bij de vaststelling van het niet-tijdelijke omgevingsplan moet aan alle instructieregels van het Bkl worden voldaan, tenzij daarvoor eerbiedigende werking geldt, zoals onder andere opgenomen in artikel 5.15a van het Bkl. Daarnaast wordt de afkapgrens van 1,5 km als begrenzing van het gifwolkaandachtsgebied voor besluiten tot vaststelling van een omgevingsplan gehandhaafd (artikel 5.12, vierde lid, van het Bkl). Alleen in die gevallen waarin:

- een vergunning voor een milieubelastende activiteit of een buitenplanse omgevingsplanactiviteit is verleend op of na 1 januari 2024 en voor inwerkingtreding van de wijziging van artikel 5.12 en
- waarvan het gifwolkaandachtsgebied als gevolg van het nieuwe criterium wijzigt, maar kleiner blijft dan 1,5 km, dient het bevoegd gezag opnieuw het groepsrisico in het gifwolkaandachtsgebied te beoordelen.

5. Uitvoering, toezicht en handhaving

PM

6. Evaluatie

Deze wijzigingen vergen geen aparte evaluatie. Evaluatie vindt plaats als onderdeel van de evaluatie van het wettelijke stelsel van de Omgevingswet.

7. Consultatie en advies

7.1 MKB toets

Een aantal onderdelen van het verzamelbesluit raken MKB bedrijven. Vooruitlopend op dit besluit is in pre-consultatie uitgebreid gesproken met de brancheverenigingen van de betreffende sectoren. De achterliggende overwegingen bij de regelwijzigingen zijn gedeeld en er is besproken aan welke oplossingsrichtingen er werd gedacht. Daarbij is aandacht geweest voor de werkbaarheid en uitvoerbaarheid van de regels, de bijkomende regeldrukkosten en mogelijke alternatieve oplossingen. De verwachting is dat met dit wijzigingsbesluit de financiële lasten afnemen of relatief gering zullen zijn ten opzichte van de totaalomzet van een sector. Uit de informele consultaties zijn hierover door het bedrijfsleven geen zorgen naar voren gebracht. Om deze redenen zijn er geen MKB-toetsen in de vorm van een paneldiscussie uitgevoerd.

7.2 Consultatie branche

Waterstof als standaardbrandstof/aanpassen keuringsfrequentie noodvoorzieningen

Begin maart 2023 is een eerste concept van de wijzigingen ten aanzien van het stoken van waterstof gedeeld met het IPO (inclusief de Omgevingsdiensten), VNG, ILT, Federatie Veilig Nederland, VNO NCW MKB en SCIOS. Naar aanleiding van deze informele consultatie zijn er verschillende verduidelijkingen in de artikelen en/of de nota van toelichting gedaan. Zo is bij de milieueffecten een nadere toelichting gegeven op de wijze waarop een potentiële toename van emissies wordt voorkomen. Naar aanleiding van vragen over wat er onder waterstof wordt verstaan (100% waterstof of ook mengsels) is in de nota van toelichting verduidelijkt dat hiervoor de bestaande mengregel uit artikel 4.1322 van het Bal geldt. Ook is er gevraagd of er geen scherpere NOx-eisen opgenomen konden worden voor het stoken van waterstof. Dit voorstel is niet overgenomen aangezien dit niet wordt ondersteund door het TNO-rapport. In deze wijziging is de eenheid waarmee de NOx-emissies worden uitgedrukt mg/Nm³ en niet zoals sommige partijen onder de aandacht brachten, in g/GJ. De reden hiervoor is dat de eenheid mg/Nm³ aansluit bij de Europese eenheden.

Er zijn zorgen geuit over de haalbaarheid van het binnen zes weken, na het van kracht worden van de wijziging, keuren van bestaande waterstofgestookte ketels in het geval dit om een groot aantal gaat. Hierover is vervolgens contact geweest met stichting SCIOS, waaruit volgde dat er geen knelpunt wordt verwacht qua capaciteit voor de keuringen van bestaande installaties. Ook vragen bedrijven zich af of de emissiegrenswaarden wel in alle situaties haalbaar zijn. Aangezien er voor waterstofstook maatwerk open staat kan er in die specifieke gevallen door het bevoegd gezag maatwerk worden verleend. Tot slot is door het bedrijfsleven gevraagd of aangesloten kan worden bij de systematiek van de Warenwet waar het gaat om een termijnverlenging van een keuringsplicht.

Emissie- en monitoringseisen benzeen en PAK bij asfaltcentrales

Het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat is sinds 2022 in gesprek met de asfaltcentrales over het voorstel voor de aanpassing van de algemene regels. De voorstellen zijn tevens ter preconsultatie gestuurd naar de branchevereniging Bouwend Nederland. De opmerkingen van de betrokken brancheverenigingen zijn gebruikt bij het opstellen van de eisen ten aanzien van stookinstallaties in dit verzamelbesluit.

Stofbestrijding bij puinbrekers

Zoals beschreven in paragraaf 2.1.3 is het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat sinds 2021 in gesprek met de Branchevereniging Breken en Sorteren (BRBS) over de voorschriften die gaan over het voorkomen van stofemissies van puinbrekers. Ook is overleg gevoerd met Branchevereniging Mobiele Recycling. Beide brancheverenigingen hebben in preconsultatie commentaar geleverd op een eerste versie van de aangepaste regelgeving. De opmerkingen van de betrokken bedrijven zijn gebruikt bij het opstellen van de eisen ten aanzien van puinbrekers in dit verzamelbesluit.

7.3 Internetconsultatie

Op grond van artikel 23.4, eerste lid, van de Omgevingswet wordt eenieder in de gelegenheid gesteld om gedurende een periode van ten minste vier weken langs elektronische weg opmerkingen te maken over het ontwerp van een AMvB. Deze internetconsultatie van dit verzamelbesluit heeft plaatsgevonden in de periode van PM.

7.4 Adviescollege toetsing regeldruk

Het ontwerp van dit verzamelbesluit is daarnaast voorgelegd aan het Adviescollege toetsing regeldruk (verder: ATR).

PM

8. Notificatie

PM

9. Overgangsrecht en inwerkingtreding

Het overgangsrecht voor het stelsel is opgenomen in de Invoeringswet Omgevingswet, het bijbehorende Invoeringsbesluit Omgevingswet en in de aanvullingswetten en -besluiten. Ook in het Bal en het Bkl is in een aantal paragrafen met regels over activiteiten specifiek overgangsrecht opgenomen. Dit verzamelbesluit bevat geen specifieke overgangsrechtelijke bepalingen. Dit verzamelbesluit bevat zelf verder ook geen overgangsrecht.

Er is voorzien in inwerkingtreding op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor verschillende artikelen en onderdelen van artikelen verschillend kan worden bepaald. Dit kan nuttig zijn in verband met de afwijkende procedures die voor de wijzigingen gevolgd moeten worden.

II Artikelsgewijs

Artikel I wijziging Besluit activiteiten leefomgeving

Artikel I, onderdelen A [artikel 3.5], S [artikel 4.1292], T [artikel 4.1293], U [artikel 4.1294], V [artikel 4.1303], W [tabel 4.1303], X [tabel 4.1304], Y [tabel 4.1307], Z [tabel 4.1308], AA [artikel 4.1312], AB [artikel 4.1326] en AC [4.1327]

- Artikel 3.5, eerste lid

Onder j is waterstof toegevoegd, zodat er bij verbranding geen vergunningplicht meer geldt.

- Artikel 4.1292, eerste lid

Door onder j waterstof toe te voegen aan de lijst van brandstoffen in artikel 4.1292 is de werkingssfeer van paragraaf 4.126 uitgebreid met het stoken van waterstof.

- Artikelen 4.1293, tweede lid, onder c, en 4.1294, eerste lid, onder c

De informatieplicht over het gebruik van brandstoffen in middelgrote stookinstallaties is uitgebreid met het aandeel waterstof dat wordt gebruikt.

- Artikel 4.1303, vijfde lid, en tabel 4.1303

Met de wijziging van tabel 4.1303 is de emissiegrenswaarde voor NO_x van 70 mg/Nm³, die voor ketels op grond van paragraaf 4.127 (artikel 4.1349) tot inwerkingtreden van deze wijziging gold, overgenomen in paragraaf 4.126. Voor waterstofgestookte ketels van 400 kW of minder geldt een nieuwe emissiegrenswaarde van 90 mg/Nm³ bij 3 vol% O₂. Deze emissiegrenswaarde is berekend uit de eis van 56 mg/kWh, die volgt uit Verordening (EU) van de Commissie van 2 augustus 2013 tot uitvoering van Richtlijn 2009/125/EG van het Europees Parlement en de Raad wat de eisen inzake ecologisch ontwerp voor ruimteverwarmingstoestellen en combinatieverwarmingstoestellen betreft (PbEU 2013, L 239/136). Het nieuwe vijfde lid maakt duidelijk dat als deze verordening van toepassing is, voldaan is aan de nieuwe emissiegrenswaarde.

- Tabellen 4.1304, 4.1307 en 4.1308

Voor andere stookinstallaties dan ketels gaan met de wijziging van tabellen 4.1304, 4.1307 en 4.1308 ook dezelfde emissiegrenswaarden voor NO_x gelden als tot inwerkingtreden van deze wijziging golden op basis van paragraaf 4.127 (artikelen 4.1346 en 4.1347). Er gaat een NO_x-emissiegrenswaarde van 50 mg/Nm³ en 35 mg/Nm³ gelden voor respectievelijk gasturbines en gasmotoren. Voor overige waterstofgestookte installaties anders dan gasturbines, gasmotoren en ketels, is aansluiting gezocht bij de overeenkomstige emissiegrenswaarde voor aardgasstook, te weten 80 mg/Nm³.

- Artikelen 4.1312, vijfde lid, onder b, en 4.1326, zevende lid

In de artikelen 4.1312, vijfde lid, onder b, en 4.1326, zevende lid, zijn de verwijzingen naar de accreditatienorm vervallen, aangezien deze norm zal worden gewijzigd.

- Artikel 4.1326, vierde en vijfde lid

Omdat waterstofgestookte ketels mogelijk al in bedrijf zijn op het moment dat dit wijzigingsbesluit inwerking treedt, is er in het vierde lid van artikel 4.1326 toegevoegd dat die installaties binnen zes weken nadat de wijziging van kracht is, moeten worden gekeurd. De risico's bij het stoken van waterstof zijn groter dan bij andere standaard gasvormige brandstoffen, zoals aardgas of propaan. Daarom is ervoor gekozen om een hogere keuringsfrequentie voor te schrijven. In het vijfde lid van artikel 4.1326 is om die

reden een keuringsverplichting voor waterstof van eens per twee jaar opgenomen, terwijl dat voor andere gasvormige brandstoffen eens per vier jaar is. Bij de evaluatie van de keuringsverplichting is gebleken dat voor niet-gasgestookte installaties die minder dan 500 uur per jaar in bedrijf zijn, de kosten voor de tweejaarlijkse keuringsverplichting niet in verhouding staan tot de milieuwinst. Daarom is ervoor gekozen om de keuringsverplichting te halveren naar eens per vier jaar.

- Artikel 4.1327

De wijziging in dit artikel regelt dat, voor zover dit het geval is, in het verslag van de keuring ook gegevens over waterstof worden opgenomen.

Artikel I, onderdeel B [artikelen 3.40f, tweede lid, onder b, 3.46, tweede lid, onder d, 3.109, derde lid, onder e, 3.116, derde lid, onder e, 3.120, derde lid, onder c, 3.126, tweede lid, onder e, 3.132, derde lid, onder e, 3.138, derde lid, onder e, 3.146, tweede lid, onder e, 3.198, tweede lid, onder d, 3.227, tweede lid, onder c, 3.270, tweede lid, onder c, 3.294, tweede lid, onder b, 3.302, onder c, en 3.322, tweede lid, onder c]

Met de wijziging van de artikelen 3.40f, tweede lid, onder b, 3.46, tweede lid, onder d, 3.109, derde lid, onder e, 3.116, derde lid, onder e, 3.120, derde lid, onder c, 3.126, tweede lid, onder e, 3.132, derde lid, onder e, 3.138, derde lid, onder e, 3.146, tweede lid, onder e, 3.198, tweede lid, onder d, 3.227, tweede lid, onder c, 3.270, tweede lid, onder c, 3.294, tweede lid, onder b, 3.302, onder c, en 3.322, tweede lid, onder c, van het Bal geldt paragraaf 5.4.4. van het Bal ook voor niet-vergunningplichtige activiteiten in die situaties waar deze paragraaf reeds is aangewezen voor vergunningplichtige activiteiten. In het Activiteitenbesluit milieubeheer golden de emissie-eisen uit afdeling 2.3 lucht ook in die gevallen wanneer er geen specifieke emissie-eisen voor een activiteit bij een type B-bedrijf waren gesteld. De wijziging betreft aldus een voortzetting van de regelgeving onder de Omgevingswet. Met deze wijziging hoeft het bevoegd gezag geen maatwerkbesluit te nemen voor een relevante emissie waarvoor geen emissie-eis in hoofdstuk 4 van het Bal staat.

Artikel I, onderdelen C [artikel 3.185, derde lid, onder u], M [artikel 4.365], N [artikel 4.366, tweede lid, onder b en c], O [artikel 4.518, tweede lid], P [artikel 4.520, onder c], AD, eerste en derde lid [bijlage I bij het Bal, definities], AE [bijlage IVA bij het Bal] en AF [bijlage VIII bij het Bal]

In het Invoeringsbesluit Omgevingswet⁹ is in een aantal artikelen van het Bal "motorvoertuig" vervangen door "gemotoriseerd voertuig" om meer uniformiteit in de regels te krijgen. Echter, in sommige artikelen is "motorvoertuig" onbedoeld blijven staan. Met deze wijziging is dit alsnog gedaan. De wijziging betreft aldus een reparatie.

Het vervangen van "motorvoertuig" door "gemotoriseerd voertuig" heeft naast het herstel van een omissie nog een andere reden. Het probleem is dat de definitie van "motorvoertuig" in bijlage I bij het Bal verwijst naar de definitie van "motorvoertuig" in het Bkl. Het Bkl definieert "motorvoertuig" als "motorvoertuig als bedoeld in artikel 1 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990". Onder "motorvoertuigen" van artikel 1 van dat reglement vallen alle gemotoriseerde voertuigen die bestemd zijn om anders dan langs rails te worden voortbewogen. Bromfietsen, fietsen met trapondersteuning en gehandicaptenvoertuigen zijn daarbij uitgezonderd. Die uitzonderingen werken vanwege de verschillende verwijzingen door naar wat in het Bal onder "motorvoertuig" valt. Zo vallen bromfietsen niet onder "motorvoertuig" en in de afvalfase evenmin onder de begrippen "wrak van een tweewielig motorvoertuig" of

⁹ Stb. 2020, 400.

"autowrak" in het Bal. Terwijl de regels in het Bal voor die voertuigen ook zouden moeten gelden voor bromfietsen net zoals in het voormalige Activiteitenbesluit milieubeheer het geval was. Als gevolg van het vervangen van "motorvoertuig" door "gemotoriseerd voertuig" vallen bromfietsen in de afvalfase onder "wrak van een tweewielig motorvoertuig" en "autowrak". Het vervangen van "motorvoertuig" door "gemotoriseerd voertuig" voorkomt dat via het begrip "motorvoertuig" in bijlage I bij het Bal wordt verwezen naar het Bkl en daarmee naar de beperktere betekenis zoals opgenomen in het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990.

Een derde aanleiding voor de wijziging is dat "motorvoertuig" terugkomt in de artikelen 4.518 en 4.520 over benzinedampsterugwinningssystemen. Die artikelen zijn ter implementatie van de Europese richtlijn benzinedampsterugwinning¹⁰, die voor zijn begrippen terugverwijst naar de richtlijn opslag en distributie van benzine¹¹. Beide richtlijnen gebruiken de term "motorvoertuigen" zonder deze te definiëren. Het begrip "motorvoertuig" in bijlage I bij het Bal (inclusief welke voertuigen er wel en niet onder vallen) kan onbedoeld een inkleuring inhouden van wat de richtlijnen ermee beogen. Het vervangen van "motorvoertuig" door "gemotoriseerd voertuig" voorkomt dat.

Verder is in artikel 3.185, derde lid, onder u, "een activiteit" gewijzigd in "het onderhouden of repareren van" vanwege consistentie. Hiermee is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel I, onderdeel D [artikel 4.127]

De wijziging in dit onderdeel betreft de toevoeging van de emissie-eis van benzeen in tabel 4.127 bij artikel 4.127 van het Bal. De afgelopen jaren is duidelijk geworden dat benzeen een relevante emissie is bij asfaltcentrales. Hiervoor gold de benzeeneis van 1 mg/Nm³ uit de luchtparagraaf van het Bal (artikel 5.27b). Gebruikelijk is om bekende en relevante emissies van een activiteit te regelen bij de paragraaf over die activiteit. Dit is overzichtelijker voor bedrijven en overheden. De emissie-eis voor benzeen is daarom aan artikel 4.127 toegevoegd. Er is geen sprake van dubbele regelgeving: artikel 5.27b van het Bal regelt namelijk dat artikel 5.30 van het Bal niet geldt op het moment dat er voor een emissie van een stof een emissie-eis geldt in hoofdstuk 4 van het Bal. Overgangsrecht is niet nodig, omdat er geen sprake is van een aanscherping van de emissie-eis.

Artikel I, onderdeel E [artikel 4.129]

Dit onderdeel wijzigt artikel 4.129 van het Bal op een aantal punten. Het woord "eenmalige" is geschrapt uit het tweede lid van artikel 4.129. In plaats daarvan is de frequentie van meten van de verschillende stoffen gespecificeerd in artikel 4.130. Eveneens is in het tweede lid de norm toegevoegd die geldt voor een benzeenmeting. Omdat er een emissie-eis van benzeen is toegevoegd aan artikel 4.127 is het ook wenselijk dat monitoringsvoorschriften voor benzeen in paragraaf 4.7 van het Bal komen te staan.

Het nieuwe derde lid regelt welke polycyclische aromatische koolwaterstoffen in ieder geval moeten worden gemeten. Dit geeft duidelijkheid aan bedrijven en overheden. Er

¹⁰ Richtlijn 2009/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 inzake fase II-benzinedampsterugwinning tijdens het bijtanken van motorvoertuigen in benzinestations (PbEU 2009, L 285/36).

¹¹ Richtlijn 94/63/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende de beheersing van de uitstoot van vluchtige organische stoffen (VOS) als gevolg van de opslag van benzine en de distributie van benzine vanaf terminals naar benzinestations (PbEU 1994, L 365).

zijn honderden individuele polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK). Welke PAK vrijkomen bij een milieubelastende activiteit, is afhankelijk van de toegepaste processen. Daarom is in het Bal geen definitie van PAK opgenomen. Uit praktijkmetingen blijkt dat voor asfaltproductie de gangbare set van meest voorkomende PAK toereikend is. Deze set wordt meestal aangeduid met PAK EPA 16. Deze set PAK is opgenomen in het nieuwe derde lid.

Artikel I, onderdeel F [artikel 4.130]

Dit onderdeel vervangt artikel 4.130 van het Bal. In dit artikel is gespecificeerd welke frequentie voor metingen geldt. Voor totaal stof, stikstofoxiden, zwaveloxiden en vluchtige organische stoffen blijft de meetfrequentie eenmalig, zoals opgenomen in het eerste lid.

In het vierde lid is de monitoringsfrequentie van PAK en benzeen bepaald op één keer per kalenderjaar. Voor PAK bestond geen meetverplichting vanwege het gebruik van de erkende maatregel, die was opgenomen in het eerste lid van artikel 4.128 van het Bal. Deze erkende maatregel is vervallen.¹² Voor benzeen volgde de meetverplichting uit een berekening van de storingsfactor. De storingsfactor wordt berekend met de formule: $0,5 * \text{storingsemisssie in (g/u)} / \text{ondergrens (kg/jaar)}$.¹³ In tabel 5.32 van het Bal staat de storingsfactor F en welk controleregime hierbij hoort. Dit zou ook kunnen inhouden dat benzeen niet hoeft te worden gemeten. Gelet op de ervaringen met recente metingen bij de asfaltcentrales is het wenselijk om regelmatig metingen uit te voeren bij de asfaltcentrales, zie het overzicht in de bijlage bij de kamerbrief van 7 juli 2022 over de stand van zaken asfaltcentrales.¹⁴ Om die reden is in artikel 4.130 van het Bal een monitoringsfrequentie opgenomen. Gekozen is voor een meetfrequentie van één keer per kalenderjaar. Een continu meting voor het aantonen dat aan de emissiegrenswaarden wordt voldaan vereist ook een kwaliteitsborging volgens NEN-EN 14181. De kosten die hiermee gepaard gaan, zijn niet proportioneel voor benzeen en PAK. Als er twijfels zijn over het continu voldoen aan de emissiegrenswaarde, kan ervoor worden gekozen om bij maatwerk aanvullende eisen te stellen voor het registreren van emissierelevante parameters. In dat geval kan bijvoorbeeld worden gekozen om naast de periodieke metingen een indicatieve continue benzeenmeting te installeren en als emissierelevante parameter aan te wijzen.

Artikel I, onderdeel G [artikel 4.131]

In artikel 4.131 is de meetduur voor PAK en benzeen aangepast tot maximaal 2 uur in plaats van maximaal een half uur. Een langere meetduur voor PAKs en benzeen is nodig vanwege de lage emissies in relatie tot de detectiegrens. Daarnaast is in dit artikel het vijfde lid geschrapt. De SCIOS-certificatieregeling¹⁵ is uitsluitend bedoeld voor het meten van verbrandingsemissies van middelgrote stookinstallaties, waarvoor in paragraaf 4.126 emissiegrenswaarden worden gesteld. De SCIOS-certificatieregeling voorziet niet in complexe emissiemetingen, zoals deze uitgevoerd dienen te worden bij asfaltcentrales. De toegepaste meetmethodes en de gebruikte apparatuur zijn daar niet geschikt voor. Met deze wijziging is een fout in het Bal hersteld. Een meting moet worden uitgevoerd door een geaccrediteerde instantie. Dit staat al opgenomen in artikel 3.131, vierde lid.

¹² *Start.* 2022, 25973.

¹³ <https://iplo.nl/regelgeving/regels-voor-activiteiten/emissie-eisen-monitoring-milieubelastende/bepalen-controleverplichtingen-emissies-lucht/>.

¹⁴ Zie het overzicht in *Kamerstukken II* 2021-22, 28 089, nr. 241, bijlage "Overzicht emissie benzeen en PAK per asfaltcentrale, inclusief acties (d.d. juni-2022)".

¹⁵ <https://www.scios.nl/Certificeren>.

Artikel I, onderdeel H [artikelen 4.202a, 4.232a, 4.287a, 4.661c, eerste en tweede lid, en 5.38b, eerste en tweede lid]

Voor paragraaf 5.4.4 Emissies in de lucht is het overgangsrecht aangepast voor bestaande installaties van een termijn van vier jaar na inwerkingtreding van het Bal naar 1 juli 2026. Op deze manier treedt deze regelgeving in werking na circa vier jaar na publicatie van het wijzigingsbesluit industriële emissies.¹⁶ In de artikelen 4.202a, 4.232a, 4.287a, 4.661c en 5.38b van het Bal is de inwerkingtredingsdatum voor de emissiegrenswaarden van bestaande installaties voor de stoffen genoemd in deze artikelen van vier jaar na inwerkingtreding van het Bal aangepast naar 1 juli 2026. Op deze manier is inwerkingtreding niet meer afhankelijk van de inwerkingtredingsdatum van het Bal.

Artikel I, onderdelen I [artikel 4.313], J [artikel 4.314] en K [artikel 4.315, eerste lid]

- Artikel 4.313

Dit onderdeel wijzigt artikel 4.313 van het Bal. Het centrale uitgangspunt van het Bal is dat activiteiten met diffuse stofemissies in een gesloten ruimte moeten plaatsvinden. De lucht in de gesloten ruimte wordt afgezogen en gefilterd. Een gesloten ruimte kan bijvoorbeeld een gebouw zijn dat om een installatie staat. Maar een gesloten ruimte kan ook een kleine gesloten ruimte zijn rond de machineonderdelen waar stofemissie bij vrijkomt. De eisen in onderscheidenlijk het tweede lid (oud) en het derde lid (oud) dat het stralen van steen gebeurt in een gesloten ruimte en het trommelen van steen in een gesloten installatie zijn geschrapt, omdat dit reeds is vereist op grond van het eerste lid. Het vierde lid (oud) is komen te vervallen, omdat het bewerken van steen, waaronder gips, op grond van het eerste lid plaats dient te vinden in een gesloten ruimte. Wanneer deze activiteit plaatsvindt in een gesloten ruimte is het voor het beperken van emissie in de lucht niet noodzakelijk dat daarnaast natte werkmethoden worden gebruikt.

Nieuw is hetgeen is bepaald in het gewijzigde tweede lid onder b, namelijk dat de beperking van stofemissies bij een puinbreker ook mag plaatsvinden met doelmatige stofbestrijdingstechnieken. Uit onderzoek van Witteveen&Bos (2023) blijkt dat bij puinbrekers een uitvoering van een gesloten ruimte vrijwel niet voorkomt.¹⁷ De eenmalige investeringskosten van een hal, die op grond van het eerste lid verplicht is, zijn hoog. Een gesloten ruimte rond de onderdelen van de puinbreker waar stofemissie vrij komt is minder kostbaar, maar waarschijnlijk bij puinbrekers niet in alle gevallen toepasbaar. Een alternatief om stofemissies te beperken is doelmatige bevochtiging. In de praktijk worden vaak bevochtigingsmaatregelen en sproei-installaties toegepast bij puinbrekers zoals een watergordijn en deze maatregelen worden daarom beschouwd als beste beschikbare techniek (BBT). De wijziging van het tweede lid (onder b) voorkomt dat een bedrijf maatwerk moet aanvragen als een gesloten ruimte niet mogelijk is. Met de wijziging van het tweede lid hoeven bevoegde gezagen geen apart maatwerk in een vergunningvoorschrift op te stellen voor puinbrekers. Dit bespaart in administratieve lasten voor het bevoegd gezag en het bedrijf, terwijl het bedrijf de keuze heeft uit maatregelen die de emissie van stof voldoende beperken en ook bij mobiele puinbrekers toepasbaar zijn.

- Artikelen 4.314 en 4.315

¹⁶ *Stb.* 2020, 320.

¹⁷ Rapport "Onderzoek maatregelen bij mobiele puinbrekers, stofemissies", Witteveen+Bos, 7 juni 2023.

Vanwege de wijziging van artikel 4.313 is een wijziging nodig van de artikelen 4.314 en 4.315, eerste lid. Nu artikel 4.313, tweede lid, onder b (nieuw), betrekking heeft op het beperken van stofemissies door bevochtigingsmaatregelen en in die situatie de lucht niet wordt afgezogen, ontstaat er daardoor geen puntbron. Een emissie-eis geldt voor een puntbron. De wijziging van de artikelen 4.314 en 4.315, eerste lid, maakt dat deze artikelen uitsluitend gelden als er sprake is van een gesloten ruimte of van een geïntegreerde stofafzuigingsinstallatie.

Artikel I, onderdeel L [artikel 4.320]

Dit onderdeel wijzigt artikel 4.320 van het Bal ten behoeve van het mobiel shredderen van hout. Het mobiel shredderen van houtresten in het bos of in het plantsoen valt onder het Bal, omdat het een handeling met bedrijfsafval betreft. Voor handelingen met bedrijfsafval geldt dat die volgens de Kaderrichtlijn afvalstoffen bekend moeten zijn bij het bevoegd gezag en dat daarvoor de specifieke zorgplicht moet gelden. Dit is geregeld via paragraaf 3.5.11 van het Bal. Omdat die paragraaf de regels van paragraaf 4.20 van het Bal van toepassing verklaart, betekenen de eisen onder andere dat de shredder binnen moet staan. Bij werkzaamheden in het bos of in parken of plantsoenen komt het voor dat takken ter plekke worden geshredderd, waarna het materiaal wordt teruggebracht op de bodem. Voor deze activiteit is het daarom niet nodig dat de regels van paragraaf 4.20 van het Bal gelden. Om die reden is in het nieuwe tweede lid bepaald dat paragraaf 4.20 van het Bal niet van toepassing is op mobiel shredderen van hout.

Artikel I, onderdeel Q [4.685b]

Ter implementatie van Richtlijn (EU) 2019/883¹⁸ is in artikel 4.685, tweede lid, van het Bal de verplichting opgenomen dat voor een jachthaven waar gewoonlijk zeegaande pleziervaartuigen afmeren, een havenafvalplan wordt opgesteld. Het havenafvalplan bevat een afvalontvangst- en afvalverwerkingsplan. Er is echter een uitzonderingsmogelijkheid voor deze verplichting indien aan de voorwaarden in artikel 4.685, derde lid zijn voldaan. Op grond van Richtlijn (EU) 2019/883 moet in het Europese monitorings- en informatiesysteem, SafeSeaNet, worden geregistreerd dat een dergelijke haven is vrijgesteld van de verplichting tot het hebben van een havenafvalplan.

Tijdens het implementatietraject van Richtlijn (EU) 2019/883 is afgesproken dat een beheerder van een jachthaven die een beroep doet op deze uitzonderingsmogelijkheid, hiervan melding doet aan de Minister van Infrastructuur en Waterstaat. Deze melding wordt gedaan aan de Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT), zodat de ILT dit kan registreren in SafeSeaNet. Het bevoegd gezag (gemeente) heeft geen rechtstreekse koppeling met SafeSeaNet waardoor het niet logisch werd geacht om de melding te doen aan het bevoegd gezag.

Bij het ontwikkelen van het meldingsformulier voor jachthavens in het Digitaal Stelsel Omgevingswet kwam naar voren dat het niet wenselijk is dat de jachthavenbeheerder deze informatie verstrekt aan de Minister van Infrastructuur en Waterstaat. Alle andere gegevens over deze activiteit verstrekt de jachthavenbeheerder namelijk aan het bevoegd gezag. Het is logischer als de jachthavenbeheerder dus ook de informatie over de uitzondering op de verplichting tot het hebben van een havenafvalplan ook verstrekt aan het bevoegd gezag en niet aan de ILT. Als het bevoegd gezag heeft beoordeeld dat

¹⁸ Richtlijn (EU) 2019/883 van het Europees parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake havenontvangstvoorzieningen voor de afvalafgifte van schepen, tot wijziging van Richtlijn 2010/65/EU en tot intrekking van Richtlijn 2000/59/EG (PbEU 2019, L 151).

de jachthavenbeheerder een beroep kan doen op de uitzondering, verstrekt het bevoegd gezag deze informatie vervolgens aan de ILT. De ILT zal dit vervolgens registreren in SSN.

Artikel I, onderdeel R [artikel 4.1069]

De wijziging van dit onderdeel betreft de wijziging van artikel 4.1069 van het Bal. De maatregelen in artikel 4.1069 van het Bal zijn veranderd van een erkende maatregel in een verplichte maatregel. Er staat namelijk geen doelvoorschrift voor het laden en lossen in artikel 4.1067 van het Bal. Een verwijzing dat met de maatregel aan artikel 4.1067 van het Bal wordt voldaan, is daarom onlogisch. Met deze wijziging is dit hersteld.

Artikel I, onderdeel AD, tweede lid [bijlage I bij het Bal, definitie doelmatig beheer van afvalstoffen]

In verschillende artikelen van het Bal is het begrip "doelmatig beheer van afvalstoffen" gebruikt. Dit begrip is in artikel 1.1 van de Wet milieubeheer gedefinieerd, maar ontbreekt in bijlage I bij artikel 1.1 van het Bal. Met deze wijziging is de definitie van het begrip "doelmatig beheer van afvalstoffen" ook in bijlage I bij het Bal opgenomen.

Artikel II wijziging Besluit bouwwerken leefomgeving

Artikel II, onderdeel A [artikel 7.21]

Artikel 7.21 van het Bbl is op dezelfde wijze aangepast als artikel 7 van het Asbestverwijderingsbesluit 2005. De wijziging van deze artikelen heeft onder meer als doel om beter toezicht mogelijk te maken. Het toezicht op de bedrijfsmatige verwijdering van asbest ligt op grond van het Arbeidsomstandighedenbesluit bij de Nederlandse Arbeidsinspectie. De wijziging beoogt om ook de omgevingsdiensten die toezicht houden op grond van het Asbestverwijderingsbesluit 2005 en het Bbl de mogelijkheid te geven toezicht uit te oefenen op het bedrijf dat de verwijdering van asbest uitvoert. Hiervoor wordt de reikwijdte van artikel 7.21 dat bepalingen omvat voor de uitvoering van de verwijdering van asbest, niet langer beperkt tot het niet in het kader van beroep of bedrijf uitvoeren van deze handeling.

Artikel 7.21 wordt verder aangevuld met enkele relevante bepalingen die beogen dat bij het verwijderen van asbest of asbesthoudend product geen resten asbest achterblijven en dat bij het verwijderen, scheiden, verzamelen en verpakken van asbest de verspreiding hiervan zoveel mogelijk wordt voorkomen. Zie hiervoor ook de toelichting op artikel V (wijziging van artikel 7 van het Asbestverwijderingsbesluit 2005).

Tot slot is met artikel II, onderdeel A, onderdeel 3 van dit wijzigingsbesluit in artikel 7.21, onderdeel f (nieuw) van het Bbl bepaald dat "artikel 7 van het Productenbesluit asbest" wordt vervangen door "Aanhangsel 7 van de EG-verordening registratie, evaluatie en autorisatie van chemische stoffen". Zie voor een toelichting bij deze wijziging de toelichting bij de wijziging van artikel 7 van het Asbestverwijderingsbesluit 2005.

Artikel II, onderdeel B [artikel 7.41 (nieuw)]

Met deze wijziging is artikel 7.41 (nieuw) toegevoegd aan paragraaf 7.2.3 van het Bbl. In het Bbl stond voorheen voor puinbrekers alleen een zeer algemeen artikel voor het

beperken van stofemissies, namelijk artikel 7.19. Dit artikel geeft aan dat tijdens het verrichten van bouw- en sloopwerkzaamheden maatregelen worden getroffen om visueel waarneembare stofverspreiding buiten het bouw- en sloopterrein te beperken. De voorschriften die in het Bal aan puinbrekers worden gesteld voor het beperken van stofemissies zijn strenger. Mobiele puinbrekers die onder het Bbl vallen, staan vaak midden in woonlocaties waar veel burgers wonen. Bij het breken van beton, steen en puin komt ook respirabel kristalijn silicastof vrij en dit staat sinds 19 mei 2021 op de lijst van zeer zorgwekkende stoffen van het RIVM. Vanuit gezondheidsoogpunt van omwonenden is het daarom wenselijk om de eisen voor het beperken van stofemissies door mobiele puinbrekers aan te scherpen. Het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat heeft een onderzoek uit laten voeren naar maatregelen voor het beperken van stofemissies bij mobiele puinbrekers.¹⁹ Hieruit blijkt dat besproeiingsmaatregelen gebruikelijk zijn bij mobiele puinbrekers. Met dit wijzigingsbesluit is om die reden verplicht gesteld dat mobiele puinbrekers doelmatige stofbestrijdingstechnieken toepassen met als resultaat dat er geen visueel waarneembare stofverspreiding optreedt op twee meter van de stofbron. Doelmatige technieken betreffen effectieve benatting en de inzet van geschikte filterende afscheiders voor gesloten installatiedelen. Deze eisen beperken de schadelijke stofemissies van mobiele puinbrekers en zorgen ervoor dat vergelijkbare eisen gelden als voor (mobiele) puinbrekers die onder het Bal vallen.

Artikel III wijziging Besluit kwaliteit leefomgeving

Artikel III, onderdeel A [artikelen 3.26, onder a, 5.78, eerste lid, onder c, 5.78i, eerste lid, onder a, 5.78ae, eerste lid, onder a, en 7.10a, eerste lid]

Op basis van metingen verricht door het RIVM in opdracht van het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat, zijn in 2022 nieuwe emissiekentallen voor het wegverkeer vastgesteld. De resultaten van de jaarlijkse geluidmonitor voor rijkswegen duiden er namelijk op dat het verkeer bij hogere snelheden (100 km/u en hoger) meer geluid produceerde dan uit de eerdere emissiekentallen van het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012, bijlage III, volgde. De metingen van het RIVM op grond waarvan de emissiekentallen zijn geactualiseerd, waren niet beperkt tot metingen bij hogere snelheden, maar bestreken de gehele bandbreedte van 30 km/u-wegen tot autosnelwegen. Waar de nieuwe emissiekentallen bij hogere snelheden tot hogere geluidproductie leidden, bleek die bij lagere snelheden (30-50 km/u) juist te zijn afgenomen.

De ondergrens voor de verkeersintensiteit van gemeentewegen en waterschapswegen in artikel 3.26 is ingesteld om voor omwonenden voldoende bescherming te bieden tegen verkeerslawaaï, en tegelijkertijd de uitvoeringslasten voor de wegbeheerders te beperken. Daardoor is de verplichting om de basisgeluidemissie (BGE) vast te leggen beperkt tot wegen met een etmaalintensiteit boven een zekere waarde. Voor het merendeel van de gemeentewegen en waterschapswegen geldt een lagere maximumsnelheid en leiden de metingen dus tot het inzicht dat het verkeer op die wegen minder geluid voortbrengt dan eerder bekend was. In samenhang daarmee is onderzocht welke consequenties dit kan hebben voor de BGE, meer concreet voor de minimale verkeersintensiteit van wegen waarvoor de BGE moet worden bepaald. Gebleken is dat met een verhoging van deze intensiteit naar 2.500 motorvoertuigen per etmaal in het algemeen een gelijkwaardig beschermingsniveau voor omwonenden wordt geboden als met de oorspronkelijke intensiteit van 1.000 die mede gebaseerd was op de verouderde emissiekentallen.

¹⁹ Rapport "Onderzoek maatregelen bij mobiele puinbrekers, stofemissies", Witteveen+Bos, juni 2023.

Deze aanpassing van de verkeersintensiteit werkt ook door in de artikelen 5.78, 5.78i, 5.78ae en 7.10a van het Bkl en wordt dus ook in die artikelen aangepast. Dat leidt ertoe dat de instructieregels uit met name paragraaf 5.1.4.2a van het Bkl over het geluid door wegen niet meer verplicht hoeven worden toegepast bij aanleg of wijziging van wegen met een verkeersintensiteit tussen 1.000 en 2.500 motorvoertuigen per etmaal en ook niet bij besluitvorming over het toelaten van geluidgevoelige gebouwen nabij wegen in deze categorie.

Artikel III, onderdelen B [artikel 3.27], F [artikel 5.78m] en G [artikel 5.78n]

- Artikel 3.27, tweede lid

De extra volzin in het tweede lid van artikel 3.27 zorgt ervoor dat een besluit om het geluid van een lokale spoorweg en een gemeenteweg gezamenlijk te beoordelen, als dat wordt genomen bij aanleg van die weg of spoorweg, doorwerkt naar het vaststellen van de basisgeluidemissie voor die weg en die spoorweg. Deze wijziging sluit aan bij de wijziging van de artikelen 5.78m en 5.78n van het Bkl.

- Artikelen 5.78m, derde lid, en 5.78n, derde lid

De geluidregels in het Bkl bieden de mogelijkheid om het geluid van een lokale spoorweg en een gemeenteweg gezamenlijk te beoordelen als deze grotendeels zijn verweven of gebundeld. Voor op het moment van inwerkingtreding van het besluit bestaande bundels van wegen en spoorwegen kan de gemeente deze mogelijkheid benutten op het moment dat zij voor het eerst de basisgeluidemissie bepaalt (2026). Er was echter niet voorzien in een regeling voor de situatie dat er in de toekomst een nieuwe bundel van een weg en lokale spoorweg ontstaat, bijvoorbeeld door het aanleggen van een lokale spoorweg in of naast een bestaande weg, of door het aanleggen van een weg naast een bestaande lokale spoorweg. De wijzigingen van de artikelen 5.78m en 5.78n zorgen ervoor dat al bij het besluit tot aanleg waarbij de bundel ontstaat, kan worden besloten om het geluid gezamenlijk dan wel gescheiden te beoordelen. De aanvulling van artikel 3.27 zorgt ervoor dat dit besluit doorwerkt naar de basisgeluidemissie die vervolgens moet worden bepaald.

In de wijziging van genoemde artikelen wordt steeds gesproken over het gezamenlijk beoordelen van het geluid van *een* lokale spoorweg en *een* gemeenteweg – in enkelvoud. Dit heeft een praktische achtergrond, omdat bijvoorbeeld een besluit over wijziging van een weg in hoofdzaak op die ene weg ziet. De verkeers- en geluideffecten van die wijziging hoeven echter niet beperkt te blijven tot die ene weg, maar kunnen doorwerken in het verkeer en geluid op omliggende wegen. Om die reden gelden de geluidregels ook niet voor individuele wegen of wegvakken, maar voor een geluidbronsoort als geheel: binnen een gemeente vormen bijvoorbeeld alle gemeentewegen samen de geluidbronsoort “gemeentewegen” (zie de definitie van het begrip “geluidbronsoort” in bijlage I van het Bkl).

In deze context kan een gemeente er de voorkeur aan geven om de keuze om lokale spoorwegen en gemeentewegen samen te nemen voor de beoordeling van het geluid, of de keuze om dat juist niet te doen, te maken voor alle lokale spoorwegen (al dan niet van een bepaald type) binnen een gemeente als geheel, in plaats van voor individuele trajecten of baanvakken. In zo’n geval kan die keuze desgewenst worden vastgelegd in bijvoorbeeld een beleidsdocument van de gemeente, zodat ook voor toekomstige plannen besluitvorming kenbaar is welke keuze een gemeente op dit punt gemaakt heeft.

Artikel III, onderdeel C [artikel 3.39, eerste lid]

De formulering van artikel 3.39 Bkl is in overeenstemming gebracht met die van artikel 5.78q.

Artikel III, onderdeel D [artikel 3.52]

Artikel 3.52 van het Bkl wijst de gevallen aan waarin een bestuursorgaan een besluit als bedoeld in artikel 2.43 van de Omgevingswet moet nemen over geluidwerende maatregelen aan het gebouw. Per abuis is in dat artikel niet het verkeersbesluit vermeld. Ook bij een verkeersbesluit dat leidt tot een toename van het geluid van een gemeenteweg of een waterschapsweg kan zich een situatie voordoen dat de toename niet of onvoldoende beperkt kan worden met geluidbeperkende maatregelen en daarom geluidwerende maatregelen nodig kunnen zijn. Voorheen was dit voor reconstructies geregeld in artikel 112 van de Wet geluidhinder en de artikelen 3.3, 3.4 en 3.10 van het Besluit geluidhinder. Het begrip "reconstructie" uit de Wet geluidhinder omvat ook veel gevallen die onder het nieuwe stelsel niet gelden als wijziging van een weg, maar waarvoor wel een verkeersbesluit nodig is. De taak is voor waterschappen nieuw, maar sluit aan bij de in artikel 2.17, eerste lid, onder c, van de Omgevingswet vastgelegde taak van het waterschap om het geluid van zijn eigen wegen te beheersen.

De overheid die het verkeersbesluit vaststelt, is verantwoordelijk voor de geluidwerende maatregelen. Bij gemeenten kan een verkeersbesluit op grond van artikel 18, eerste lid, onder d, van de Wegenverkeerswet 1994 worden genomen door het college van burgemeester en wethouders, of krachtens besluit van hem, door een door hem ingestelde bestuurscommissie. Op grond van artikel 2.43 van de Omgevingswet kan alleen het college besluiten over geluidwerende maatregelen. Bij waterschappen kan een verkeersbesluit op grond van artikel 18, eerste lid, onder c, van de Wegenverkeerswet 1994 worden genomen door het algemeen bestuur of, krachtens besluit van het algemeen bestuur, door het dagelijks bestuur. Op grond van artikel 2.43 van de Omgevingswet kan het dagelijks bestuur besluiten over geluidwerende maatregelen.

Ook verkeersbesluiten van gedeputeerde staten en de Minister van Infrastructuur en Waterstaat worden toegevoegd, omdat een verkeersbesluit over een provinciale weg of een rijksweg gevolgen kan hebben voor de verkeersintensiteit op gemeentewegen of waterschapswegen. De kans dat een individueel verkeersbesluit op een weg van een provincie of het Rijk leidt tot een toename van 1,5 dB (ca. 40% verkeersgroei) op een weg van een andere beheerder is weliswaar klein, maar omdat deze mogelijkheid niet kan worden uitgesloten is toch voorzien in een regeling hiervoor. Opgemerkt wordt dat artikel 21a van het Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer niet ziet op geluid door rijkswegen en provinciale wegen als zodanig, omdat daarvoor de systematiek van geluidproductieplafonds geldt. Als het geluid van een geluidbron met geluidproductieplafonds toeneemt en geluidbeperkende maatregelen aan de weg om te voldoen aan de geluidproductieplafonds niet mogelijk blijken, zouden immers de geluidproductieplafonds verhoogd moeten worden. Een besluit over geluidproductieplafonds is al aangewezen als besluit dat het nodig kan maken een besluit over geluidwerende maatregelen te nemen. Dit is al geregeld in de onderdelen c en d van het eerste lid van artikel 3.52.

De wijziging van artikel 3.52, tweede lid, Bkl is nodig omdat een projectbesluit op grond van artikel 5.52, tweede lid, van de Omgevingswet kan gelden als verkeersbesluit. In dat geval ligt de verantwoordelijkheid voor het besluit over geluidwerende maatregelen ook bij het bevoegd gezag voor het projectbesluit. Bij het opstellen van dit besluit is geconstateerd dat een dergelijke bevoegdheidsverschuiving ook kan optreden als een

projectbesluit geldt als een besluit dat geluidproductieplafonds van een ander bestuursorgaan wijzigt. Kortheidshalve wordt de verwijzing daarom ingekort tot "eerste lid" en niet uitgebreid met alle gevallen waarin een projectbesluit kan gelden als één van de in het eerste lid genoemde besluiten.

Daarnaast is de formulering in artikel 3.52, eerste lid, onder a, onder 3°, in overeenstemming gebracht met andere artikelen over het geluid op een geluidgevoelig gebouw.

Artikel III, onderdeel E [artikel 5.12, derde lid]

De wijziging van artikel 5.12 heeft betrekking op de omschrijving van het zogeheten gifwolkaandachtsgebied. Het Bkl bevat onder andere instructie- en beoordelingsregels voor overheden op het gebied van externe veiligheid. Deze regels zien onder meer toe op de verplichting om rekening te houden met de kans dat bij een ongeval met gevaarlijke stoffen waarbij een brand of explosie ontstaat of een gifwolk vrijkomt, een groot aantal personen binnen een zogeheten brand-, explosie- respectievelijk gifwolkaandachtsgebied komt te overlijden.

In artikel 5.12 van het Bkl zijn criteria voor warmtestraling, drukgolf en blootstelling aan een gifwolk binnenshuis vastgesteld. Op basis van deze criteria zijn in bijlage VII bij het Bkl voor een aantal meer eenvoudige activiteiten met externe veiligheidsrisico's afstanden aangegeven die het aandachtsgebied begrenzen. Voor de meer complexe activiteiten met externe veiligheidsrisico's moeten de afstanden die het aandachtsgebied begrenzen worden berekend met de rekenmethodiek die daartoe in de Omgevingsregeling is voorgeschreven.

In dit verzamelbesluit is de omschrijving van het begrip gifwolkaandachtsgebied herzien, waarbij het eerdere criterium voor blootstelling aan een gifwolk (concentratie giftige stof) is vervangen door het criterium dosis giftige stof. De concentratie van een stof binnenshuis kan variëren in de tijd gedurende welke een daar verblijvende persoon aan die stof wordt blootgesteld. Door de toe- en afname van de concentratie van de stof gedurende een bepaalde periode te verdisconteren door middel van een dosisbenadering, wordt meer recht gedaan aan de factoren die bepalend zijn voor de begrenzing van het gifwolkaandachtsgebied, namelijk de via de lucht binnenkregen dosis waarboven mogelijk sterfte of levensbedreigende aandoeningen kunnen ontstaan. Het RIVM heeft hiertoe geadviseerd. Als gevolg van de dosisbenadering zal het gifwolkaandachtsgebied in bepaalde gevallen groter of juist kleiner uitvallen dan op basis van het voorheen geldende concentratiecriterium.

Wanneer een gemeente een omgevingsplan (opnieuw) vaststelt, wijzigt of een vergunning verleent voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit of een milieubelastende activiteit zal zij rekening moeten houden met het gifwolkaandachtsgebied zoals dat geldt op grond van het gewijzigde derde lid van artikel 5.12 van het Bkl. Dit geldt ook voor milieubelastende activiteiten, beperkt kwetsbare, kwetsbare en zeer kwetsbare gebouwen en beperkt kwetsbare en kwetsbare locaties die reeds aanwezig waren voor wijziging van het derde lid, tenzij het overgangsrecht van artikel 5.15a van toepassing is. Overigens blijft de begrenzing van het gifwolkaandachtsgebied van ten hoogste 1,5 km voor ruimtelijke besluiten gehandhaafd (artikel 5.12, vierde lid, Bkl).

Voor de herberekening van het gifwolkaandachtsgebied van bestaande bedrijven heeft het Rijk financiële middelen ten bedrage van ongeveer 800.000 euro beschikbaar gesteld aan de omgevingsdiensten. Het (her)berekende gifwolkaandachtsgebied zal,

voortlopend op deze wijziging, na validatie door het bevoegd gezag in het register externe veiligheidsrisico's worden opgenomen.

Gelet op de aankondiging van deze wijziging in de brief van 17 juli 2023 aan de Tweede Kamer en de doorlooptijd van dit verzamelbesluit (verwachte inwerkingtreding 1 januari 2025), worden de betrokken partijen geacht voldoende tijd te hebben om daarmee rekening te houden bij voorgenomen bedrijfsmatige of ruimtelijke ontwikkelingen.

Artikel III, onderdeel H [artikel 5.78q]

De formulering van artikel 5.78q van het Bkl is meer in overeenstemming gebracht met artikel 5.78p over het beoordelen van de aanvaardbaarheid van het gecumuleerde geluid. Hiermee is verduidelijkt dat artikel 5.78 alleen betrekking heeft op geluidgevoelige gebouwen waar het geluid is toegenomen en hoger is geworden dan de hoogste van de twee waarden, bedoeld in artikel 5.78m, tweede lid. In het besluit tot vaststelling van geluidwerende maatregelen als bedoeld in paragraaf 3.5.5 wordt bepaald of aan de betreffende geluidgevoelige gebouwen geluidwerende maatregelen getroffen moeten worden. Bij deze wijziging is ook de bepaling "de gevel van" geschrapt.

Artikel III, onderdeel I [artikel 5.78aa]

De formulering van artikel 5.78aa, eerste lid, onder b, is aangepast zodat deze overeenkomt met artikel 3.37, tweede lid, onder a. Door deze wijziging gelden weer dezelfde kaders voor besluitvorming over nieuwe geluidgevoelige gebouwen als voor besluitvorming over geluidbronnen. In lijn met vergelijkbare bepalingen in het Bkl wordt eerst – in het eerste lid – bepaald dat maatregelen worden getroffen en daarna – in het tweede lid – bepaald welke maatregelen daarvoor "in aanmerking komen". In het tweede lid is de hardheidsclausule overgenomen uit artikel 3.37, vierde lid.

Artikel III, onderdeel J [artikel 5.78ad]

De formulering van artikel 5.78ad is in overeenstemming gebracht met de artikelen 5.78q en 3.39.

Artikel III, onderdeel K [artikel 11.46, derde lid]

Met deze aanpassing wordt invulling gegeven aan nadere bestuurlijke afspraken tussen Rijk, VNG en UvW over de invoering van de basisgeluidemissie (BGE) voor gemeentewegen, waterschapswegen en lokale spoorwegen zonder geluidproductieplafonds. Dat leidt ertoe dat – in afwijking van de eerdere tekst van artikel 11.46, derde lid, onder a – het basisjaar van de BGE voor al deze (spoor)wegen uiterlijk 2026 wordt. Daarmee vervalt ook de eerder in dat artikellid voorziene invoering van de BGE in twee fasen (eerst voor drukke wegen en pas later voor minder drukke wegen). Om die reden is ook het benoemen van aparte geluidbronsorten en verkeersintensiteiten in het derde lid van artikel 11.46 niet meer nodig; die uitsplitsing voorzag alleen in de gefaseerde invoering en wordt nu dus overbodig. Welke geluidbronsorten een BGE hebben, staat in artikel 3.27 van het Bkl en wordt – in relatie tot de gegevensverzameling – herhaald en nader ingevuld in het eerste en tweede lid van artikel 11.46 van het Bkl. De centrale bepaling met de ondergrens van de BGE (uitgedrukt in verkeersintensiteit) is te vinden in artikel 3.26 van het Bkl (toepassingsbereik); zie in dit verband ook de wijziging van de artikelen 3.26, onder a, 5.78, eerste lid, onder c, 5.78i, eerste lid, onder a, 5.78ae, eerste lid, onder a, en 7.10a,

eerste lid, van het Bkl met artikel III, onderdeel A, van dit verzamelbesluit, zoals hiervoor toegelicht.

Het aanpassen van het basisjaar voor de BGE vraagt niet om aanpassing in de artikelen over sanering. In artikel 15.2 van het Omgevingsbesluit is al geregeld dat bij koninklijk besluit een tijdstip wordt bepaald waarop de relevante bestuursorganen (kort gezegd) de saneringslijst samenstellen. Bij de keuze van dat tijdstip zal worden ingespeeld op de aanpassing van het basisjaar voor de BGE en zo nodig kunnen verschillende tijdstippen worden vastgesteld voor provinciale wegen respectievelijk gemeente- en waterschapswegen.

Artikel III, onderdelen L [artikel 12.12, eerste lid], M [artikel 12.13, eerste lid] en N [artikel 12.13a]

Geluidgevoelige gebouwen bij decentrale infrastructuur moeten onder de Omgevingswet op grond van artikel 12.11, eerste lid, van het Bkl verplicht worden gesaneerd bij een geluidbelasting boven de saneringsdrempel die is opgenomen in artikel 15.2, tweede lid, van het Omgevingsbesluit. Die waarde is meestal gelijk aan de grenswaarde van artikel 3.35 van het Bkl. Daarnaast kunnen gebouwen vrijwillig gesaneerd worden die onder de Wet geluidhinder al gesaneerd moesten worden en een geluidbelasting hebben van minder dan 5 dB onder de saneringsdrempel voor de verplichte sanering (artikel 12.11, tweede lid, van het Bkl).

De sanering bestaat uit twee stappen, genoemd in artikel 12.12, eerste en derde lid, in artikel 12.13, eerste en derde lid, en in artikel 12.13a, eerste en tweede lid:

1. Terugbrengen van de geluidbelasting op de gevel met geluidbeperkende maatregelen zoals stille wegdekken en geluidschermen.
2. Onderzoek of in het gebouw de binnenwaarde wordt overschreden, en zo ja, treffen van geluidwerende maatregelen (gevelisolatie).

Bij stap 1 is het streven om te voldoen aan de in het betreffende lid genoemde waarde van het geluid, hierna verder 'terugsaneerwaarde' genoemd. Ook artikel 12.13b van het Bkl is van belang. Daar staat dat geluidbeperkende maatregelen alleen worden toegepast als die voldoen aan de daar genoemde voorwaarden, waaronder financiële doelmatigheid. Als aan de terugsaneerwaarde wordt voldaan, wordt stap 2 niet uitgevoerd, en anders wel. De terugsaneerwaarde is met dit verzamelbesluit gewijzigd voor de gebouwen die verplicht gesaneerd moeten worden. In plaats van een terugsaneerwaarde die gelijk is aan de drempel voor de verplichte sanering gaat een waarde gelden die 5 dB lager ligt. Daarmee is de terugsaneerwaarde voor de verplichte sanering ook gelijkgetrokken met de bestaande terugsaneerwaarde voor de vrijwillige sanering.

De reden voor deze wijziging is dat na een sanering met geluidbeperkende maatregelen, zoals stille wegdekken en geluidschermen, het geluidniveau binnen in een gebouw nog steeds hoger kan zijn dan de binnenwaarde van 41 dB (artikel 3.53, eerste lid, van het Bkl). Stap 2 hoeft dan niet uitgevoerd te worden terwijl dat wel wenselijk is gelet op de bescherming van de gezondheid tegen teveel geluid.

Het gevolg van deze wijziging is dat meer gebouwen na het treffen van geluidbeperkende maatregelen in aanmerking komen voor stap 2 van de sanering, met aanvullende gevelisolatie als de binnenwaarde nog wordt overschreden. Bij het aanbrengen van alleen stille wegdekken voor een verplichte sanering zal stap 2 in de praktijk altijd nodig zijn, omdat stille wegdekken een maximale geluidreductie geven

van 4 dB. Bij het aanbrengen van een geluidscherm of -wal zijn grotere geluidreducties mogelijk, en zal aanvullende gevelisolatie niet altijd meer verplicht zijn.

Samengevat zal het verlagen van de terugsaneerwaarde in voorkomende gevallen dus leiden tot het treffen van meer maatregelen of aan een woning. Voor de volledigheid wordt vermeld dat het niet leidt tot het saneren van meer woningen. De criteria op grond waarvan wordt bepaald of een woning voor sanering in aanmerking komt, veranderen niet.

Doordat vaker gevelisolatie wordt toegepast, nemen de kosten van de verplichte sanering toe. Volgens artikel XI van het Aanvullingsbesluit geluid Omgevingswet komen deze kosten ten laste van het Rijk.

Artikel III, onderdelen L [artikel 12.12, tweede lid (nieuw)] en M [artikel 12.13, tweede lid (nieuw)]

De artikelen 12.12 en 12.13 van het Bkl bepalen in welke mate het geluid op geluidgevoelige gebouwen bij de geluidsanering van gemeentewegen en waterschapswegen moet worden teruggebracht. Geluidgevoelige gebouwen komen op een lijst met te saneren gebouwen wanneer de geluidbelasting hoger is dan 70 dB, uitgaande van een geluidemissie van de weg die gelijk is aan de basisgeluidemissie (BGE) (artikel 12.11, eerste lid). Met dit wijzigingsbesluit is voorzien in een regeling hoe de beperking van het geluid moet worden bepaald. De sanering zal plaatsvinden na het bepalen van de BGE, waarvoor de uiterste termijn staat in artikel 11.46, en uiterlijk in 2043. In die tijd kan de geluidemissie van de weg veranderen. Gemeenten en waterschappen zijn verantwoordelijk voor het monitoren van de geluidemissie van de weg en het afwegen van maatregelen wanneer de geluidemissie toeneemt. Het Rijk is verantwoordelijk voor de geluidsanering ten opzichte van de situatie bij de start van de geluidmonitoring. De beperking van het geluid wordt bij de sanering daarom bepaald ten opzichte van het geluid op het gebouw uitgaande van de BGE. Dit is expliciet gemaakt in de artikelen 12.12 en 12.13 met het toevoegen van een lid.

Artikel IV wijziging Omgevingsbesluit

Artikel IV, onderdeel A [artikel 10.6e]

De wijziging van artikel 10.6e van het Ob ziet op het herstel van een omissie. Artikel 10.6e van het Ob verklaart de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing op de voorbereiding van een besluit tot vaststelling van een geluidproductieplafond als omgevingswaarde. Deze procedure hoeft niet te worden toegepast in vijf gevallen. In de artikelsgewijze toelichting bij artikel 10.6e van het Ob staat echter (nog) dat deze procedure niet hoeft te worden toegepast in vier gevallen. Omdat artikel 12.13k van het Bkl later is ontstaan dan artikel 10.6e van het Ob en verzuimd is om deze bepaling op te nemen in artikel 10.6e Ob, wordt deze bepaling alsnog en als vijfde geval toegevoegd, waarbij het gaat om het herstel van gebreken bij de herberekening en eerste vaststelling van geluidproductieplafonds. Deze mogelijkheid tot het herstel van gebreken bij herberekening is er ook al in het huidige stelsel en ligt naar haar aard in de lijn van de andere genoemde uitzonderingen waarbij geen nadelige consequenties optreden voor de omgeving.

Artikel IV, onderdeel B [paragraaf 10.8.5b (nieuw)]

Voor een toelichting bij paragraaf 10.8.5b (nieuw) wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4.685b van het Bal in het artikelsgewijze deel van de toelichting.

Artikel IV, onderdelen C en D [artikelen 15.2, tweede lid (nieuw) en 15.3, eerste lid]

Al hoewel bestuursorganen met de grootst mogelijke zorg de lijst van geluidgevoelige gebouwen als genoemd in artikel 15.2 eerste lid samenstellen, bestaat er een kans dat de lijst onjuistheden bevat. Deze onjuistheden kunnen bijvoorbeeld zien op een aanpassing in de verdeling van de voorraad tussen bestuursorganen onderling. Ook kunnen ze zien op een onjuist bepaalde basisgeluidemissie (BGE) of op een woning die nog niet is gesaneerd maar waarvan aanvankelijk werd aangenomen dat die woning al wel werd gesaneerd door het gemeentebestuur op grond van de Wet geluidhinder vanwege een aangevraagde voorbereidingssubsidie onder de Subsidieregeling sanering verkeerslawaaï. Genoemd wordt de situatie dat een gemeente een voorbereidingssubsidie heeft aangevraagd onder de Wet geluidhinder en de Subsidieregeling sanering verkeerslawaaï voor woningen bij een provinciale weg, maar de sanering niet uitvoert vanwege een afspraak met de provincie dat die de sanering uitvoert als pre-sanering of sanering onder de Omgevingswet. De woning is dan geregistreerd als gesaneerd onder de Wet geluidhinder maar is dat niet. Bovendien moet de provincie haar saneringslijst kunnen aanvullen. Meestal gebeurt dit al vóór de gestelde einddatum, maar soms niet.

Overigens kan een gemeente een BGE ook opnieuw vaststellen wegens een wens voor aangepast beleid (zie bijvoorbeeld artikel 3.27, zesde lid, onder a, van het Bkl), maar dat kan geen aanleiding zijn om de saneringslijst te wijzigen.

Met deze aanvulling wordt het mogelijk om – als dat nodig mocht zijn – genoemde lijst te wijzigen.

Artikel V wijziging Asbestverwijderingsbesluit 2005

Artikel V, onderdeel A [artikel 1]

In onderdeel A wordt een omissie hersteld die het Invoeringsbesluit Omgevingswet aanbrengt in het Asbestverwijderingsbesluit 2005.²⁰

Artikel V, onderdeel B, onder 1, en onderdeel C [artikelen 7, aanhef, en 8, eerste lid]

Het Asbestverwijderingsbesluit 2005 heeft tot doel om aanvullend op bepalingen in het Arbeidsomstandighedenbesluit voorschriften te stellen die specifiek zijn gericht op de bescherming van het milieu. Om die reden waren geen voorschriften opgenomen gericht op bedrijven (die moeten voldoen aan de arbeidsomstandighedenregelgeving), maar alleen gericht op opdrachtgevers en particulieren. Dit leidde tot de situatie dat wanneer vanuit het milieutoezicht werd geconstateerd dat een bedrijf de asbestverwijdering zodanig uitvoerde dat risico's ontstaan voor het milieu, vanuit milieutoezicht niet direct kon worden opgetreden. Er moest dan een beroep worden gedaan op de toezichthouder voor de arbeidsomstandighedenregelgeving (de Nederlandse Arbeidsinspectie). Om vanuit het milieutoezicht wel direct op te kunnen treden, zijn met dit wijzigingsbesluit enkele bepalingen ook van toepassing geworden op bedrijven. Het gaat om de artikelen 7 en 8 waarin de zinsnede "anders dan in de uitoefening van een beroep of bedrijf" is geschrapt. Daarmee is de reikwijdte van deze artikelen niet meer beperkt tot particulieren.

Artikel V, onderdeel B, onder 2 [artikel 7, onderdelen d en e (nieuw)]

²⁰ Stb. 2020, 400.

Aan artikel 7 zijn twee onderdelen toegevoegd. Hiermee is het mogelijk om vanuit het milieutoezicht te kunnen optreden tegen overtredingen die een risico voor het milieu veroorzaken. Het eerste toegevoegde onderdeel betreft een zorgplicht gericht op het voorkomen van het achterblijven van resten asbest na de verwijderingshandeling. Het kan gaan om stof of brokstukjes die door verwerking tijdens de gebruiksfase of door de verwijderingshandeling zijn vrijgekomen en die als onderdeel van het verwijderen van het asbest ook moeten worden opgeruimd. Het niet opruimen hiervan zal leiden tot onnodige verspreiding naar het milieu. Het tweede onderdeel betreft het zoveel mogelijk voorkomen van de verspreiding van asbest tijdens het verwijderen, het scheiden en verzamelen van asbest of asbesthoudend product. Te denken valt aan het onnodig veroorzaken van stofvorming door bijvoorbeeld asbest te laten vallen, onnodig te laten breken en dergelijke en aan het achterwege laten van emissiebeperkende maatregelen zoals het bevochtigen.

Artikel V, onderdeel B, onder 3 [artikel 7, onderdeel h (nieuw)]

In artikel 7, onderdeel h (nieuw) is een verwijzing aangepast. Bijlage XVII, onderdeel 6, subonderdeel 3, van de EG-verordening 1907/2006 inzake de registratie, evaluatie en autorisatie van chemische stoffen (hierna: REACH) verplicht tot de aanduiding opgenomen in Aanhangsel 7 REACH voor "het in de handel brengen en het gebruik van voorwerpen die deze vezel bevatten". Omdat REACH niet van toepassing is op het verwijderen als afvalstof, heeft de bepaling in REACH geen rechtstreekse werking. De wijze waarop het asbesthoudende afval moet worden aangeduid, is nu opgenomen in het Productenbesluit asbest. Om dubbelingen in regelgeving te voorkomen, wordt voor de verplichte aanduiding verwezen naar de voorschriften voor de aanduiding in REACH.

Artikel V, onderdeel D [artikel 11, zesde lid (nieuw)]

De wijziging van artikel 11 houdt in dat aan dat artikel een zesde lid is toegevoegd, waarin is verduidelijkt welke werkzaamheden aan de systeembeheerder zijn opgedragen om het landelijk asbest volgsysteem (hierna: LAVS) aan zijn doel te laten beantwoorden. Het LAVS is bedoeld om het verloop van asbestsaneringen te volgen en de bevoegde gezagen die in de loop van de sanering bij werkzaamheden betrokken zijn, over de hele keten van werkzaamheden te informeren en daardoor bij te dragen aan een verbetering van toezicht en handhaving in het kader van de naleving van de asbestsaneringsregelgeving. Het gaat niet om alle asbestsaneringen, maar alleen om asbestsaneringen waarvan bepaalde werkzaamheden uitsluitend door gecertificeerde bedrijven mogen worden verricht. In dat verband is het ook van belang dat de Minister van Infrastructuur en Waterstaat overzichten van het verloop van de asbestsaneringen heeft om de effectiviteit van het beleid, dat tot doel heeft om risico's voor het milieu en de gezondheid te voorkomen, te kunnen monitoren en evalueren en zo nodig aan te passen en daarover ook de Tweede Kamer concreter te kunnen informeren.

Het gaat hierbij met name om overzichten van de voortgang bij de sanering van asbestdaken. Asbestdaken vormen de belangrijkste bron van verspreiding van asbestvezels in de buitenlucht en het beleid is erop gericht om de daken zo spoedig mogelijk te saneren. Het gaat dan bijvoorbeeld over informatie over het aantal m² asbestdaken dat is gesaneerd en het postcodegebied waar de saneringen hebben plaatsgevonden, zodat per provincie een beeld van het verloop van de saneringsoperatie kan worden gegeven. Wellicht is het voor verdere beleidsontwikkeling ook nodig specifiekere informatie te genereren over de classificatie van de gebouwen waarop de gesaneerde daken zich bevonden en het type asbest dat is verwijderd.

De informatie die het ministerie hiervoor nodig heeft en van de LAVS-beheerder zal ontvangen, bevat geen persoonsgegevens. Zij is echter gebaseerd op informatie in het LAVS die wel persoonsgegevens bevat, en daarom valt het bewerken van de informatie tot de benodigde overzichten en analyses ten behoeve van beleidsdoeleinden onder het verwerken van persoonsgegevens. Er moet daarom een duidelijke wettelijke grondslag zijn dat dit verwerken is toegestaan. Met het oog op de nieuwe verwerkingshandeling is het wenselijk ook de toegankelijkheid van de informatie in het LAVS voor de systeembeheerder in artikel 13 uitdrukkelijk vast te leggen (zie hiervoor onderdeel E).

Bij de invoeging van het LAVS in het Asbestverwijderingsbesluit 2005 (*Stb.* 2019, 155) is voorzien in voldoende privacybeschermende maatregelen (Privacy Impact Assessment (PIA) en de advisering door de Autoriteit Persoonsgegevens). Deze wijziging doet aan die maatregelen geen afbreuk en past daarmee binnen die uitgevoerde PIA en advisering.

Artikel V, onderdeel E [artikel 13, eerste lid]

De wijziging van artikel 13 houdt in de eerste plaats in dat de beperking van de toegang van handhavende instanties, met name de omgevingsdiensten, tot informatie over asbestsaneringen in hun ambtsgebied komt te vervallen. De reden daarvan is dat bij de omgevingsdiensten de wens bestaat werk te maken van het toezicht en handhaving op activiteiten die achtereenvolgens worden verricht in de hele saneringsketen vanaf de inventarisatie van asbest tot en met de eindopslag van het asbestafval. Het ketentoezicht is in artikel 13.12, eerste lid, onderdeel e, van het Omgevingsbesluit als taak aan de omgevingsdiensten opgedragen. Het betreft onder meer de activiteiten die zijn aangewezen in categorie 7 van bijlage VI van het Omgevingsbesluit, te weten bedrijfsmatige activiteiten met betrekking tot asbest. Informatie van de omgevingsdiensten wordt gebruikt om ten behoeve van toezicht en handhaving een landsdekkend beeld te krijgen welke bedrijven in het kader van asbestsaneringen activiteiten verrichten en de wijze waarop zij deze uitvoeren. De omgevingsdiensten hebben aangegeven dat zij daarbij worden gehinderd door de beperking van de mogelijkheid van raadpleging van de informatie die in het LAVS is opgeslagen, tot de asbestsaneringen die in het eigen werkgebied worden uitgevoerd. Omgevingsdiensten moeten de informatie ook kunnen uitwisselen. Het LAVS is juist opgericht om de uitwisseling van informatie te faciliteren door de informatie centraal op te slaan zodat zij direct kan worden geraadpleegd door de personen die daartoe gerechtigd zijn. Als de informatie betrekking heeft op aspecten van activiteiten die onder de regelgeving met betrekking tot de arbeidsomstandigheden vallen, zijn de omgevingsdiensten niet bevoegd om toezichthoudende of bevoegdheden die in het kader van die regelgeving zijn toegekend, zelf uit te oefenen. Zij zullen dan het bevoegd gezag voor die regelgeving, de Nederlandse Arbeidsinspectie, moeten inschakelen.

De toezichts- en handavingsinspanningen van de omgevingsdiensten richten zich in de eerste plaats op activiteiten in het kader van het asbestsaneringen die op het eigen grondgebied plaatsvinden, met name om te voorkomen dat asbest in de leefomgeving kan terechtkomen waardoor onveilige situaties ontstaan. Met het oog daarop is van belang dat zij op de hoogte zijn waar asbest voorkomt, om er op te kunnen toezien dat geen bouwwerkzaamheden plaatsvinden voordat het asbest is verwijderd. Activiteiten met betrekking tot een asbestsanering, die achtereenvolgens in de keten worden verricht, beperken zich echter niet tot activiteiten die in het eigen werkgebied worden uitgevoerd. Het volgen van het asbestafval dat bij een asbestsanering vrijkomt, is een ander belangrijk aandachtspunt. Het betreft niet alleen asbestafval dat het eigenwerkgebied verlaat wanneer het naar elders wordt afgevoerd, maar ook asbestafval

dat het eigen werkgebied binnenkomt om tijdelijk te worden opgeslagen of definitief gestort en dat afkomstig is van asbestsaneringen elders.

De wijziging van artikel 13 houdt in de tweede plaats in dat de zogenoemde LAVS-beheerder is toegevoegd in de opsomming van gerechtigden tot toegang tot (een deel van) de gegevens en bescheiden die over asbestsaneringen is opgeslagen in het LAVS. Als LAVS-beheerder is Rijkswaterstaat aangewezen, die daarbij optreedt namens de Minister van Infrastructuur en Waterstaat ter uitvoering van artikel 9.5.7, tweede lid, van de Wet milieubeheer. Het spreekt vanzelf dat de beheerder van het systeem om de hem opgedragen werkzaamheden te kunnen en mogen uitvoeren, toegang moet hebben tot de informatie die daarin is opgeslagen. De systeembeheerder is echter in artikel 13 niet uitdrukkelijk als toegangsgerechtigde vermeld. Het verdient aanbeveling om ter voorkoming van discussie deze vanzelfsprekendheid niet te veronderstellen, maar ook uitdrukkelijk te regelen.

De LAVS-beheerder heeft zelf geen taken met betrekking tot werkzaamheden die in het kader van asbestsaneringen worden verricht en is dus geen bevoegd gezag. De LAVS-beheerder mag met de informatie van het LAVS daarom alleen verwerkingshandelingen uitvoeren, voor zover die nodig zijn om het systeem naar behoren te laten functioneren. Daartoe behoort ook het ter beschikking stellen van informatie die via het LAVS is ingediend, aan de instantie voor wie die informatie is bedoeld. Medewerkers van het ministerie die niet werkzaam zijn bij de LAVS-beheerder, hebben geen toegang tot de informatie in het LAVS. Zij hebben alleen de "geanonimiseerde" informatie uit het LAVS nodig om de effectiviteit van het lopende beleid en de wenselijkheid van eventuele beleidswijzigingen te kunnen beoordelen.

De rechtsgrondslag voor de toegankelijkheid van het LAVS voor de omgevingsdiensten en voor de LAVS-systeembeheerder is artikel 6, eerste lid, onder c, e en f, van de Algemene verordening gegevensbescherming, die luidt:

- c. de verwerking is noodzakelijk om te voldoen aan een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust;
- e. de verwerking is noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang of van een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is opgedragen;
- f. de verwerking is noodzakelijk voor de behartiging van de gerechtvaardigde belangen van de verwerkingsverantwoordelijke (...).

Bij de invoeging van het LAVS in het Asbestverwijderingsbesluit 2005 (*Stb.* 2019, 155) is voorzien in voldoende privacybeschermende maatregelen (Privacy Impact Assessment (PIA) en de advisering door de Autoriteit Persoonsgegevens). Deze wijziging doet aan die maatregelen geen afbreuk en past daarmee binnen die uitgevoerde PIA en advisering.

Artikel VI wijziging Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer

Artikel 21a van het Babw regelt dat een deel van de geluidregels uit het Bkl van overeenkomstige toepassing is bij verkeersbesluiten die leiden tot meer geluid door een weg. Volgens de vaste systematiek van de nieuwe geluidregelgeving wordt bij het bepalen van het geluid en bij beoordelen of voldaan wordt aan standaardwaarden en grenswaarden uitgegaan van het geluid door alle tot een geluidbronsoort behorende wegen of spoorwegen. Bijvoorbeeld een verkeersbesluit op één gemeenteweg, dat inhoudt dat de weg wordt gesloten voor alle motorvoertuigen, zal er vaak toe leiden dat het geluid op andere gemeentewegen toeneemt. Om onduidelijkheid hierover weg te nemen wordt ook artikel 5.78a van het Bkl toegevoegd aan de overeenkomstig toe te

passen artikelen. Dat laat onverlet dat ook andere artikelen van het Bkl meelopen bij de overeenkomstige toepassen van de al vermelde artikelen, bijvoorbeeld begripsbepalingen zoals "geluidgevoelig gebouw".

Artikel VII wijziging Besluit veiligheidsregio's

De wijziging van artikel 7.1 van het Bvr is nodig in verband met het opnieuw bij elkaar laten aansluiten van de adviesbevoegdheid van de veiligheidsregio en de bevoegdheid om een locatie tot bedrijfsbrandweerplichtig aan te wijzen. Ten tijde van het vaststellen van het Invoeringsbesluit Omgevingswet gold dat voor de aanwijsbevoegdheid vanuit het bestuur van een veiligheidsregio voor locaties die bedrijfsbrandweerplichtig zijn, wordt verwezen naar de ARIE-regeling. Voor spoorwegemplacementen blijkt hieruit dat dit gaat over spoorwegemplacementen waar met gevaarlijke stoffen wordt gerangeerd. De bevoegdheid beperkte zich daarom tot een aantal specifieke spoorwegemplacementen. Met de adviesbevoegdheid bij vergunningaanvragen is daarbij aangesloten. In bijlage III bij het Ob is daartoe de adviesbevoegdheid van het bestuur van de veiligheidsregio als het gaat om een omgevingsvergunning voor een spoorwegemplacement toegespitst op spoorwegemplacementen als bedoeld in tabel E.13 in bijlage VII bij het Bkl.

In het Invoeringsbesluit Omgevingswet zijn verder regels over spoorwegemplacementen aan het Bal, het Bkl en het Ob toegevoegd en is artikel 7.1, eerste lid van het Bvr gewijzigd. Door de onvoorziene samenloop van deze wijziging van het Bvr met de wijziging van het Bvr per 1 januari 2023²¹ is bij de aanwijzingsbevoegdheid de koppeling met gevaarlijke stoffen onbedoeld komen te vervallen, waardoor de bevoegdheid per 1 januari 2024 wordt uitgebreid naar alle spoorwegemplacementen in Nederland. Daarmee zou het ook gaan over spoorwegemplacementen waar niet gerangeerd wordt met gevaarlijke stoffen en waar dus geen bijzonder gevaar voor de omgeving is. Omdat is beoogd om de aanwijzingsbevoegdheid beleidsneutraal over te nemen, wordt dit met de voorgestelde wijziging hersteld door ook in artikel 7.1 een verwijzing naar tabel E.13 in bijlage VII bij het Bkl op te nemen.

Artikel VIII Inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

DE STAATSSECRETARIS VAN INFRASTRUCTUUR EN WATERSTAAT,

²¹ Besluit van 7 december 2022, houdende wijziging van het Arbeidsomstandighedenbesluit in verband met een nieuwe opzet van de aanvullende risico-inventarisatie en – evaluatie inzake de risico's zware ongevallen met gevaarlijke stoffen, *Stb.* 2022, 501.